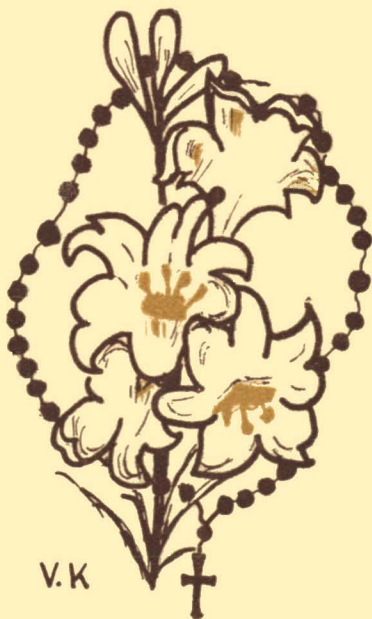

MAGNI—CASTELBRANCO:

VÁLASZUNK A FATIMAI ÜZENETRE

MAGNI—CASTELBRANCO:

VÁLASZUNK
A FATIMAI ÜZENETRE

BUDAPEST, 1944
K O R D A R. T. K I A D Á S A

A francia átdolgozás címe:
NOTRE RÉPONSE AU MESSAGE DE FATIMA

Fordította: Dr. Waigand József

VIII. Orbán pápa Coelestis Hyerusalem kezdetű constitúciója és az 1399. can. értelmében az itt elmondott csodás eseményekkel mindenben az Anyaszentegyház ítélete alá bocsátjuk.

Nihil obstat. Dr. Stephanus Kosztolányi censor dioecesanus.
Nr. 10178 1943. Imprimatur. Strigonii, die 22. Dec. 1943.
Dr. Joannes Drahos vicarius generalis.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest.

ELŐJÁRÓBAN

A fatimai események történeti leírásával ebben a könyvben részletesebben nem foglalkozunk. Feltételezzük, hogy a Szűzanya jelenéseiről és a Fatimában történt csodákról valamennyi olvasónk hallott már.

Jelenései során a fatimai Szűz hármass üzenetet hozott a világnak. Napjaink számtalan megpróbáltatása közt nincs vigasztalóbb, mint ezeket az anyai szavakat hallgatni. Méltán mondhatjuk a fatimai jelenésekkel kapcsolatban is a Lourdes-i Szűz zsolozsmájának szavait: „A mennyek dicsőséges Királynő asszonya megjelent a földön, az üdvösség ígéit és a béke zálogát hozta el népének: *Gloriosa coeli Regina in terris apparuit; populo suo verba salutis et pignora pacis attulit!*”

Hármass üzenetet küldött a világnak a fatimai Szűz: *először*, hogy hagyjon fel a bűnnel és tartson bűnbánatot; *másodszor*, hogy naponta imádkozza a rózsafüzért; *harmadszor*, hogy ájtatosan tisztelje az ő szeplőtelen Szívét, különösen a hónap első szombatjának megünneplésével.

A. Magni jelen munkája, amelyet kissé átdolgoztunk, elsősorban azt a gyakorlati célt szolgálja, hogy valamennyien méltó választ tudjunk adni a Szűzanya mennyei üzenetére. Hogy a felesleges ismétléseket elkerüljük, a hármasközi üzenetet a fatimai Szűz legfőbb kívánsága köré csoportosítjuk, vagyis az Ő szeplőtelen Szívének kultusza köré. A kinyilatkoztatásoknak erről a sarkalatos kérdéséről Luciának legutóbbi írásai adnak bővebb felvilágosítást. Mint tudjuk, a három kiválasztott gyermek közül, akiknek a Szent Szűz megjelent, ma már egyedül Lucia él. Az ő hivatása a mennyei üzenetet a világgal közölni.

Mint ezekből a feljegyzésekből kitűnik, már az 1916-os előkészítő jelenések alkalmával a „béke angyala” Jézus és Mária szent Szívéről szólt, akiknek irgalma rövidesen meg fog nyilvánulni a három kis látó-gyermek életében.

A fatimai Szűz már az 1917-es első jelenésektől kezdve azt kívánta, hogy tegyék jóvá mindazokat a káromlásokat és sértéseket, amelyekkel az emberek az Ő szeplőtelen Szívét illették.

1917 június 13-án, a második jelenés alkalmával, így szólt Luciához: „Ami téged illet,

neked még hosszabb ideig a földön kell maradnod. Jézus eszközül akar téged felhasználni, hogy általad megismerjenek és szeressenek engem. Azt akarja, hogy az egész földkerekségen elterjedjen az én szeplőtelen Szívem tisztelete. Az örök üdvösséget ígérem mindazoknak, akik ezt az ájlatosságot gyakorlják. Lelküket az Úristen egész különös módon szeretni fogja, mert virágokat lát majd bennük, amelyeket én helyezek az Ő menygyei trónusa elé." Mikor pedig Lucia elszomorodott arra a gondolatra, hogy neki egyedül kell itt maradnia a földön két kis társának halála után, a Boldogságos Szűz így szólott hozzá: Én téged sohasem hagylak el, gyermekem. Az én szeplőtelen Szívem lesz a te menedéked, és ez lesz az az út, amelyen eljuthatsz Istenhez."

Különösen azonban a „fatimai titok” ki nyilatkoztatása alkalmával, a harmadik jelenésnél nyilvánul meg egész világosan, hogy Mária szeplőtelen Szívének tisztelete az a gondviselés szerű menedék, amely a világot megmentheti a szörnyű csapásoktól.

Miután a Szent Szűz megmutatta a három gyermeknek a lelkek pusztulásának rettentő látványát, így szólott hozzájuk: „Láttátok a kárhozat helyét, amely annyi bűnös lélek-

nek örök sorsa lesz. Őket akarja az Úr megmenteni azáltal, hogy szeplőtelen Szívem tiszteletét elterjeszti a világon! Ha az emberek megteszik azt, amit nektek mondok, számtalan veszni indult lélek megmenekül és béke lesz a világon. A mostani háborúnak hamarosan vége lesz. De ha a világ továbbra sem szűnik meg sértésekkel illetni az Urat, nem múlik el sok idő, és egy újabb, kegyetlenebb háború veszi kezdetét. Ez már a következő pápa idején bekövetkezik."

„Amikor ismeretlen fény ragyog majd fel egy éjtszakán, tudjátok meg, hogy ez a nagy jel, amellyel az Úr hírül adja, hogy a világot a sok bűne miatt újra megrázkódtatja a háború, az éhség és az üldözések az Egyház és a Szentatya ellen . . ."

„Hogy ezt meg lehessen akadályozni, azért kérem a világtól, hogy ajánlja fel magát az én szeplőtelen Szívemnek és kezdje meg az engesztelő szentáldozásokat minden hónap első szombatján. — Ha meghallgatják kérésemet, Oroszország megtér és béke lesz a világon. Ha nem hallgatják meg, istentelen propaganda fogja széthinteni a világra tévtanait, háborúkat és egyházüldözéseket idézve föl. A jók közül sokakat gyötörni fognak, a Szentatyaának sokat kell szenvednie, több nemzet

megsemmisül...” Itt egyre sötétebb lesz a jövő látóhatára, de egy lényugár mégiscsak felragyog a végén: „Végezetül is az én szeplőtelen Szívem fog győzedelmeskedni!”

Mikor és hogyan következik be ez a győzelem? Ezt ma még a fatimai „titok” leple rejti. Csupán annyit tudunk, hogy a világ végül mégis fel fogja magát ajánlani Szűz Mária szeplőtelen Szívének. Szentséges Atyánk 1942 október 31-én már ünnepélyesen elvégezte a világ felajánlását. Ezt a felajánlást nekünk magunknak kell még teljessé tennünk azáltal, hogy sajátmagunk nevében is elvégezzük. Azt is tudjuk, hogy ennek a felajánlásnak következtében Oroszország meg fog térni a katolikus hitre, és hogy egyideig békessége lesz a világnak. Portugáliát az a dicsőség fogja érni, hogy ő lehet őrzője az igaz hitnek.

1917 után újabb jelenések történtek, amelyek kiegészítették az előző kinyilatkoztatásokat, különösen abban a tekintetben, hogy miként kell engesztelni Szűz Mária szeplőtelen Szívét és hogy miként kell magunkat neki felajánlanunk. Emlékeztetünk itt az 1925 december 10-i jelenésre, amikor a Szűzanya egyedül Luciának jelent meg, aki ekkor már csak maga volt életben a három kis látó közül. Megmutatta neki lövisektől övezett szent

Szívét és így szólt: „Lásd, leányom, e tövisektől körülvett Szívet, amelyet az emberek minden pillanatban átdöfnék káromlásaikkal és hálátlanságaikkal. Legalább te törekedjél arra, hogy megvigasztalj engem. Hirdesd nevemben a világnak, hogy ígéretet teszek: ott leszek az üdvösséghez szükséges kegyelmekkel mindazoknak a halálos ágyánál, akik öt egymásután következő hónap első szombatján meggyónnak, megáldoznak, elmondják a rózsafüzért és egy negyedóraig társamul szegődnek, hogy a rózsafüzér titkait elmélkedjék, azzal a szándékkal, hogy engem megengeszteljenek.”

Lucia közli, hogy 1917 június 13-án a fatimai Szűz a jobbkezában egy szívet mutatott, melyet mindenfelől tövisek borítottak. Valamennyien megértették, hogy ez Mária szeplőtelen Szíve, mely bünbánatot és engesztelést kíván, amiért a világ bűnei annyi fájdalmat okoznak neki.

Jacinta, mielőtt 1919-ben a kórházba viték volna, így szólt Luciához: „Én most már nemsokára az égbe megyek. Te még itt maradsz a földön, hogy hírül add az embereknek az Úr akaratát, aki azt kívánja, hogy Mária szeplőtelen Szívének tisztelete elterjedjen a világon. Emlékeztess a világot:

Az Úristen Mária szeplőtelen Szívén keresztül adja kegyelmeit mindnyájunknak !

Szűz Mária szeplőtelen Szívén keresztül kell kérnünk az Isten minden kegyelmét!

Jézus Szívének kívánsága, hogy Szűz Mária szeplőtelen Szívét az Övével együtt tiszteljék !

Mária szeplőtelen Szívétől kell kérnünk a békét, mert ezt az ajándékot őrá bízta az Úr !

Oly nagyon szeretem Mária szeplőtelen Szívét! Ez a szív a mi mennyei édesanyánk szíve !

Ó, bár lángra lobbanthatnám valamennyi ember szívében azt a tüzet, mely bennem ég, és amely oly forró szeretetre sarkal Jézus és Mária Szíve iránt!"

A szavaknál is szebben mutatták meg a gyermekek cselekedetei, hogy miképen kell a Szűzanya Szívét szeretni és engesztelni. A fatimai jelenések óta valóságos példaképei lettek a buzgóságnak és az engesztelésnek. Lángolóan szerették a szeplőtelen Szívet, egyre csak őt szólították, lelkesedéssel beszéltek róla és minden erejükkel azon voltak, hogy megsokszorozzák áldozataikat. Ezzel akarták őt megvigasztalni és megengesztelni azokért a fájdalmakért, amelyeket az emberek okoztak neki.

Idézzük itt azokat a szavakat, amelyeket Cerejeira bíboros, lisszaboni pátriárka mondott 1942-ben, a jelenések 25. évfordulóján. Mindenekelőtt emlékeztetett arra, hogy Szent-séges Atyánkat, XII. Pius pápát éppen ugyan-azon a napon és ugyanabban az órában szen-telték püspökké Rómában, amikor a rózsafüzér Királynője megjelent Fatimában, vagyis 1917 május 13-án. „Ez a tény a reménységnek ragyogó látóhatárát nyitja meg előttünk, akik a véres jelenben élünk. Joggal remélhetjük, hogy az irgalmasság Anyjának, a Boldogságos Szűz szeplőtelen Szívének közbenjárására az Úristen nagy dolgokat készül tenni a világ-ban... Fatima titkai közül sok még rejtve áll előttünk, egy azonban bizonyos: ez a ki-nyilatkoztatás a jele és a záloga annak, hogy a világ nem fog elpusztulni!” Másutt pedig így ír: „Hisszük, hogy a fatimai jelenések egy új korszak kezdetét jelzik, és ez Mária szeplőtelen Szívének korszaka lesz!”

A mondottakat egybefoglalva: a fatimai üzenet olyan eszközt adott a modern világ kezébe, mely lehetővé teszi, hogy számtalan veszni indult lélek megmeneküljön és a béke helyreálljon. Ez a hármasság eszköze:

A szeplőtelen Szív tisztelete,

önmagunk felajánlása e szeplőtelen Szívnek, és

az első szombatok engesztelő ájtatossága.

Égi Nagyasszonyunk hármaskérésére egész szívből igennel kell felelnünk. Hogy mikép teljesíthetjük pontosan a kívánságát, arra szeretnénk e könyvecske lapjain útbaigazítást nyújtani. Bár adná meg a Szent Szűz, hogy szeplőtelen Szíve forró óhajának eleget tudjunk tenni, és ezáltal elháríthassuk fejünk felől a fenyegető szerencsétlenségeket, ugyanakkor pedig elnyerhessük sajátmagunk, szeretteink, édes hazánk és az egész világ számára az Istenanya pártfogó segítségét.

J. Castelbranco

ELSŐ RÉSZ

VÁLASZUNK A FATIMAI ÜZENETRE

I. FEJEZET

GYAKOROLNI FOGJUK ÉS MÁSOKKAL IS MEGISMERTETJUK MÁRIA SZEPLŐTELEN SZÍVÉNEK TISZTELETÉT

Mária szeplőtelen Szívének kultusza, melyhez a fatimai Szűz oly nagy ígéreteket fűzött, nem mai keletű az Egyházban. Már a 12. században nyomaira bukkanunk. A 17. században Eudes János, a költői lelkű egyháztudós külön könyvet írt ezen a címen: „A legszentebb Istenanya csodálatos Szíve”. Ő az alapítója a „Jézus és Máriáról nevezett szerzetes-társulatnak”, melynek feladata állandósítani Mária szívének tiszteletét.

Ugyanerre az évszázadra esnek az Alacoque szent Margitnak tett Jézus Szíve-kinyilatkoztatások, amelyek természetsszerűleg hozzájárultak ahhoz, hogy a hívek a Szűz-

anya Szíve iránt is mélyebb tiszteletre gerjedtek. Ezért van az, hogy Mária Szívének apostolai éppen a leglelkesebb Jézus Szíve-tisztezők soraiból kerültek ki.

A 18. században egymásután alakulnak olyan szerzetes-társulatok, amelyek Mária szeplőtelen Szívének szentelik magukat. Első ebben a sorban a „Mária szent Szíve leányainak társasága”, amelyet még a francia forradalom ideje alatt alapított a buzgó Picot de Clorivière jezsuita; őket követik a Picpus-atyák (Jézus és Mária legszentebb Szívének kongregációja); a Jézus és Mária szent Szívének misszionárius atyái; Mária szeplőtelen Szívének misszionáriusai; Mária szeplőtelen Szívének papjai (Scheut-i atyák) és egy egész sor női szerzetes-kongregáció.

A 19. században két esemény adott újabb lökést ennek az ájtatosságnak: az egyik boldog Labouré Katalin „csodás érem”-látomása volt, amidőn Szűz Mária monogrammjában két szívet látott: Jézusnak tövisektől övezett Szívét és Máriának törrel átvert szívet (1830); a másik ilyen esemény 1836-ban a „Mária Szeplőtelen Szíve Társulatának” megalakulása a párizsi Notre Dame des Victoires-templomban. Ennek a templomnak plébánosa, Desgenettes atya egy alkalommal buzgó imával

könyörgött 18 ezer tévelygő hívének megtéréséért, amikor kétszer egymásután hallotta e szózatot: „Szenteld templomodat és plébániádat Mária legszentebb és szeplőtelen Szívének!” Kevéssel utóbb a szertartások római kongregációja jóváhagyta ebben a templomban Mária legtisztább Szívének miséjét, zsolozsmáját és ünnepét, bár az egész Egyházra ezt az ünnepet nem terjesztette ki.

Egy kérdés természetesen felmerül a lelkünkben ezek után: vajjon miért kívánja az Úristen, hogy ez a régi ájtatosság napjainkban jobban elterjedjen és közismertté váljék?

A Szűzanya úgy beszélt az ő szívéről Luciának, mint *menedékről* és *útról*, amely az Istenhez visz. Amikor megmutatta a kárhozat helyét a három gyermeknek, így szólt hozzájuk: „Láttátok a poklot, amely annyi bűnös léleknek örök sorsa lesz. Őket akarja az Úr megmenteni azért, hogy szeplőtelen Szívem tiszteletét terjeszti a világon!” Jacinta a halálos ágyán külön is kérte Luciát, adja hírül mindenkinek, hogy az Úristen Mária Szívén keresztül juttatja kegyelmeit a világnak.

Ezekből a szavakból világosan következik, hogy Isten tervei szerint Mária szent Szíve a megpróbáltatásoktól látogatott világ egyetlen menedéke, az egyetlen biztos út az Isten-

hez, a forrás, amelyből Jézus kegyelmei áradnak a bűnös emberiségre.

Mária szíve anyaszív. Vajjon melyik édesanya nem vágyik arra, hogy megvigasztalja szenvedő gyermekeit? Melyik nem kívánná, hogy a helyes úton járjanak gyermekei? Melyik nem menne el az áldozatok végső határáig, hogy megvédelmezze övéit? Melyik nem volna kész minden pillanatban keblére ölelni tévelygő gyermekeit? Ha már a földi édesanyák készek mindezt megtenni a gyermekeikért, biztosak lehetünk benne, hogy az emberiség legtökéletesebb édesanyja más-ként nem is gondolkodhatik.

Napjaink rettenetes megpróbáltatásai közt az Úristen Mária szent Szívét állítja szemünk elé: azt a Szívet, mely telve van minden mennyei bölcseséggel; azt a szívet, mely valóban keresztülment a szenvedések iskoláján, és éppen ezért megérti fájdalmainkat és meg tud vigasztalni bennünket. Méltán nevezi őt Egyházunk a „szomorúak vigasztalójának”. Korunk emberének lelke elhidegült a jó Istentől: tudatlanságában és felületességében eltért attól az igaz úttól, amely az üdvösségre vezet. Mária szeplőtelen Szíve ragyogó fényt áraszt erre az útra, hogy valamennyien visszataláljunk oda, ahonnan eltévedtünk. Ez

az út nem más, mint a hit az Isten szavában, az Úr akaratának hűséges teljesítése, gyermeki ráhagyatkozás a Gondviselésre, a szív tisztasága, az alázatosság, az önfegyelmezés és mindenekfelett a lelkes isten- és felebarátszeretet.

Ha valamikor, úgy napjainkban érezzük át leginkább, mennyire rá vagyunk szorulva a kegyelmek közvetítőjére, a Boldogságos Szűzre. Isten bizonyára azért akar odakényszeríteni bennünket a kegyelmek Anyjának lábaihoz, mert éppen a modern kor embere ringatta magát abban a tévhitben, hogy a saját erejéből, ima és kegyelem nélkül tökéletes emberré küzdheti fel magát.

Az új világháborút és annak rettenetes megpróbáltatásait Isten büntetésből küldte a világra azért a sok bűnért, amellyel az egyes emberek és a nemzetek megbántották. A Szűzanya ezt már megmondotta Fatimában. Elkerülhette volna a világ ezt a háborút, ha idejében felajánlja magát Mária szeplőtelen Szívének. Ez azonban nem történt meg. Az emberiség sem meg nem bánta vétkeit, sem fel nem ajánlotta magát. Legalább most, az utolsó órában pótoljuk az elmulasztottakat! Családunk, hazánk és az egész keresztény világ sorsa függ az Istenanya Szívétől. Az Ő

Szíve legyen mindnyájunk szívének központja!

**Hogyan tiszteljük Mária szeplőtelen Szívét?
Hatoljunk be e szent Szív ismeretébe!**

A szent evangéliumok a keresztfá lábánál mutatnak rá legmeghatóbban Mária törtől átdöfött Szívére, amint kimondhatatlan fájdalomt egyesíti isteni Fia áldozatával. De szemünk elé állítják a Szüzanya Istenbe merült, elmélkedő Szívét is, amikor azt írják, hogy Mária „Szívében őrzé meg mindez igéket”. (Lk. 2, 51.)

A szentek példájukkal, az egyháztudósok tanításukkal buzdítanak bennünket e szent Szív tiszteletére. A teológia tanítása szerint a Mária Szíve-tisztelet anyagi tárgya (objectum materiale) magának Máriának húsból és vérből való emberi Szíve, amely egyedül Isten szeretetétől dobogott és visszaborzadt minden bűn láttára; a tisztelet alaki tárgya (objectum formale: ami miatt tiszteljük) Szüz Mária isten- és emberszeretete. A Szív ennek a szeretetnek legkifejezőbb jelképe és mintegy eleven emléke.

A keresztény hívek közössége is tanúsítja ennek a tiszteletnek szükségességét és hatásságát. Máskülönben nem fordulna esde-

kélve az Istenanya Szívéhez, hogy legyen közbenjárónk az égben, nem fordulna epedve az emberiség közös Anyjához, hogy mutassa meg irgalmasságát, nem könyörögne a kegyelmek Anyjához, a bűnösök Menedékéhez, a szűzek Tisztaságához, a fájdalom Anyjához és az isteni akaratban való megnyugvás legragyogóbb Példaképehez.

Szent hitünk is tanítja: Szűz Mária Szívében az isteni Szentháromság kedvét leli; ez a Szív a Magasságbelinek földi lakhelye, Krisztus drága vérének kristálytiszt forrása, Jézus Szívének tökéletes képmása, az Igazság tükré, a Bölcsesség székhelye, örömünknek oka, a frigynek szent szekrénye, a mennyország kapuja. Nincs ennél szebb és tökéletesebb emberszív ezen a világon!

Kövessük Mária szent Szívének erényeit!

Ő legyen minden emberi szív legszebb példaképe! Mindenki megtalálja benne azt a tulajdonságot, amelyet követnie kell. Tekintsük a gyermek Szűz Mária Szívét, kiben az Isten már jövődő Anyját szemléli. Mennyi lángoló lelkesedés, mennyi ártatlanság ebben a gyermekszívben! Ehhez a Szívhez nem tapadt a bűnnek legkisebb foltja sem: fogantatásának első pillanatától kezdve „malasztal teljes”.

Vagy állítsuk lelki szemünk elé a szűzek Szűzének Szívét, aki még szinte gyerekésszel leteszi az Úrnak az örök szűzesség fogadalmát. Mily bájos és bátorító Máriának, a „szűzek zsengejének” ez a határtalan önátadása!

Fiatalléányszíve mennyi tiszteletet, gyengédséget, készséget árul el szüleivel szemben!

A *bölcs jegyestárs* szívét is megcsodálhatjuk Máriában. Okosan választja meg jegyesét, Szent Józsefet, „az igaz férfiút”, akire rábízhatja szűzi tisztaságának megóvását. Gyengéd, szemérmes, figyelmes vele szemben.

Hűséges hitvestársi szívéről tanúskodik, hogy mindenben készséges segítőtársa Szent Józsefnek, akivel tökéletes lelki egyetértésben él.

Szorgalmas munkásnő szíve dobog Máriában, akit nem tölt el hiú gondolatokkal királyi származása, hanem megelégszik azzal a szegényes életsorssal, amelyet az Úr adott neki. Két keze munkájával fáradozik azon, hogy kis családjuk életében ne legyen fennakadás.

Nemzetének szeretete tölti el Szívét. Mily lelkesedéssel énekli a Magnificatban: „felkarolta Izraelt, az ő szolgáját, megemlékezvén irgalmasságáról”. (Lk. 1, 54.) Lelkiismeretesen megtartja a törvény előírásait és a

hagyományokat; az ünnepekre a szent Városba utazik.

Dávid királyi törzsének leánya Szűz Mária, akinek Szívében királyi vér csörgedez, de aki minden dicsőségét Istennek, és nem önmagának tulajdonítja: „Nagy dolgot cselekedett velem a Hatalmas...” (Lk. 1, 49.)

Isten hűséges szolgálóleányának Szíve csak az után vágyik, hogy mindenben megtörténjék Urának akarata. „Legyen nekem a Te ígéd szerint.”

A szűzi Anya Szíve telve van anyai gyöngédséggel, aggodalommal és áldozatkészséggel isteni gyermeke iránt, akiben Fiát szereti és egyben Istenét imádja. Parancsol neki mint anya, de engedelmeskedik neki mint teremtmény. Alázatosan elismeri Jézusban az Urát, amikor például a 12 éves Jézus felvilágosítja: „Nem tudjátok-e, hogy az én Atyám dolgaiban kell lennem?” Mária nem érti e szavakat, de készségesen fogadja azokat. (Lk. 2, 49—50.)

Csendes özvegyi Szívét csak az Üdvözítő munkája érdekli. A földiekhez semmi vonzalom nem köti.

Vigasztaló szent Szíve gyengéd részvétellel van az emberek nyomorúságai iránt. Minden-

kit kész megsegíteni. Vigasztalása nyomán békesség és megnyugvás fakad.

Áldozatos Szíve nem kíván osztozni szent Fia dicsőségében és ünneplésében, amikor a tömeg királlyá akarná koronázni, de azonnal ott áll mellette, amikor mindenki elhagyja és mindenhol csak a féktelen gyűlölet szavait kiáltják feléje.

A vértanúk Királynőjének Szívét a fájdalom hét töre járja keresztül, de ő csodálatos türelemmel és lelki erővel viseli el az anyai szív legnagyobb megpróbáltatását. Végig kitart a kereszt lábánál.

A szentek Királynőjének Szívét is tiszteljük benne hódolattal, aki kegyelemmel és alázatossággal telve, Istennel egyesülten élt már a földi élet során is. Lelkét a legmagasabb szemlélődés, a legtisztább szeretet és a legszebb erények töltik ki.

Az apostolok Királynőjének Szíve dobog Máriában; buzgóság tölti el ezt a drága Szívet az Isten dicsőségéért és az emberiség üdvéért. Áldozatait és imáit szüntelenül egyesíti Jézusával és az egész Egyházával. Egyházi írónk „corredemptrix” névvel illetik őt, ami annyit jelent, hogy isteni Megváltónk végtelen érdemeivel egyesülten az ő érdemei is közreműködtek a világ megváltásában.

*A győzelem Királynőjének Szívét diadal-
lal tölti el az a tudat, hogy széttaposta a
Sátán fejét, és ma is ő általa töri meg Isten
a gonoszlélek uralmát a világban.*

*A béke Királynőjének szíve mitsem óhaj-
tana forróbban, mint hogy béke uralkodjék
a világon. Az Ő Szíve igazán a béke otthona:
nincs benne helye semmiféle rendetlen szen-
vedélynek, mert minden vágya és hajlama az
értelem és akarat uralma alatt áll, értelme
és akarata pedig az Istent szolgálja egyedül.
Ő békíti meg a bűnös embert Istennel, ő ve-
zeti a tévelygő lelkeket a béke otthonába, az
Anyaszentegyházba, ő tud egyedül békét
hozni a földkerekségre.*

*A mennyország Királynőjét és mind-
annyiunk közös édesanyját tiszteljük Mária
szeplőtelen Szívében; abban a szent Szívben,
mely a bűnösök menedéke, a szomorúak vi-
gasztalója, a keresztények menedéke hábo-
rúban és békében, életben és halálban.*

*Ajánljuk fel magunkat minden reggel
Jézus Szívének Mária szeplőtelen Szíve által,
a Jézus Szíve Szövetség ismert felajánló
imájával: „Úr Jézus, szentséges Szívednek
ajánlom fel Boldogasszonyunk Szívével egye-
sülve mai napom minden imádságát, munká-
ját, örömét és szenvedését, engesztelésül*

vétkeinkért, szándékaid megvalósítására, különösen pedig a havi szándéokra. Ó Jézusom édes Szíve, add, hogy téged mindig jobban szeresselek!"

Minden bajunkban meneküljünk bizalommal Mária szeplőtelen Szívéhez.

Különösen szépen fejezi ki ezt a gondolatot az a meleghangú könyörgés, amelyet Szent Eudes János vett bele az általa szerkesztett és a Ritus-kongregáció által 1861-ben jóváhagyott Mária Szíve-miseszövegbe: „Mindenható Úristen, aki a Boldogságos Szűz Máriának szeretetreméltó Szívét kiválasztottad, hogy istenséged szent hajléka, az erények székhelye és minden szentségnek kincstára legyen; add kérünk, hogy e legszentebb Szív érdemei és imái által a mi szívünk is az övének tükörképévé váljunk, és szent akarodat az ő példája nyomán szüntelenül teljesítve, hasonlóvá lehessünk a Te szentes Szívedhez.”

Röpirák: „Mária édes Szíve, légy az én menedékem!"; „Mária szeplőtelen Szíve, könyörögj érettünk!"

Tiszteljük Mária szeplőtelen Szívének képét! A szeplőtelen Szív érmét akár mindig is viselhetjük, hogy állandó emlékeztetőnk

legyen a Szűzanyának tett felajánlásunkra.

Ünnepeljük meg Mária szeplőtelen Szívének ünnepét!

A Ritus-kongregáció ezt az ünnepet a Jézus Szíve ünnepét követő szombatra helyezte, hogy ezzel is jelképezze azt a szoros kapcsolatot, mely a két ájtatosság között fennáll. Mind a két kultusznak ugyanaz a lelke: a szeretet, az áldozat és az engesztelés. Mária Szíve természetesen Jézus szentséges Szívéhez vezet el bennünket. Ezért látta ezt a két Szívet együtt Alacoque Mária Margit a Paray-le-Monial-i látomásokban, Labouré Katalin a csodás érmen; ezért mondta a „béke angyala” a három fatimai pásztorgyermekek: „Imádkozzatok Jézus és Mária Szívéhez! Ők szeretettel fogják meghallgatni könyörgéseiteket. Ismételjétek gyakran ezt az imát: „Isteni Szentháromság, Jézus Szívének végtelen érdemeire és Mária szeplőtelen Szívének közbenjárására kérlek, add meg a szegény bűnösök megtérését!”

Csatlakozzunk a Jézus Szíve Szövetséghez!

A Jézus Szíve Szövetség, másszóval az Imaapostolság ma már 35 millió tagot számol a világon. Tagjai minden reggel a Szűzanya Szívével egyesülve ajánlják fel magukat Jézus Szívének.

II. FEJEZET

FELAJÁNLIJUK ÉLETUNKET MÁRIA SZEPLŐTELEN SZÍVÉNEK!

A fatimai Szűz kifejezte azt a kívánságát, hogy a világot ajánlják fel az ő szeplőtelen Szívének. A gondolat nem új. Alighogy XIII. Leó pápa 1899-ben felajánlotta a világot Jézus szentséges Szívének, egy tuulouse-i jezsuita atya, A. Deschamps, lelkesen terjesztette azt az eszmét, hogy minden egyes ember, de ezenfelül minden család, plébánia, egyházmegye, sőt az egész emberiség ajánlja fel magát Mária szeplőtelen Szívének is. A világ minden részéből számos ily irányú kérés érkezett Rómába. 1914 júliusában, a lourdes-i eucharisztikus kongresszus alkalmával arra kérték X. Pius pápát, hogy legátusa által végeztesse el ezt a felajánlást. A Szentatya akkor alkalmasabb időre kívánta elhalasztani ezt a nagyfontosságú eseményt.

Kevéssel utóbb mentek végbe a fatimai jelenések. Most már a Szűzanya saját maga kérte, hogy a világ ajánlja fel magát öneki. Viszonzásképen megígérte, hogy békét ad a

világnak, Oroszország megtér és az Egyház diadalmaskodik. Az Úr az ő kezébe tette le az emberiség sorsát: egyedül ő az, aki megmenthet bennünket.

XII. Pius pápa eleget tett a fatimai Szűz kérésének, és egyben példát is adott mindannyiunk számára. 1942 október 31-én elvégezte a világ felajánlását, majd ezt megújította a Szent Péter Bazilikában a rákövetkező december 8-án.

A Szentatya a mi nevünkben is elvégezte a világ felajánlását. Szükséges azonban, hogy ezt a felajánlást kiegészítsük azzal, hogy mi magunk is öntudatosan Szűz Máriának szenteljük életünket és mindenünket.

Ez a felajánlás nem fogadalom és nem eskü. Sőt még különleges szertartást sem kíván. Viszont nem elég, ha csak valami általános ígéretet jelent arra nézve, hogy tisztelni fogjuk a Szűzanyát. Nem is csak egyszerű imádság.

Mit jelent tehát? Önmagunk teljes átadását azzal a határozott ígérettel, hogy a Boldogságos Szűz szeplőtelen Szívét választjuk úrnőnké. Ígéretet teszünk neki arra, hogy nem szomorítjuk meg sem gondolattal, sem szóval, sem cselekedettel, és hogy életünket az övéhez kívánjuk hasonlóvá tenni. Ha a

felajánlást ebben a szellemben tesszük meg, úgy az nem lesz egyszerű szalmaláng, amely az első lelkesedés elmúltával füstté málik szét, hanem állandó befolyást gyakorol majd életünkre. Így méltán elmondhatjuk magunkról: „Egészen Máriaé vagyok.”

Ha tehát azt akarjuk, hogy felajánlásunk valóban kihatással legyen egész életünkre, *komolyan kell rá készülnünk* imával és engesztelő vezekléssel. Végezzük el valamilyen ünnepélyes alkalommal, hogy emlékezetes nap maradjon egész életünkben. Így ez a nap valóban a tökéletesebb élet kiindulását és a Szűz Máriáért való apostoli életünk kezdetét jelenti majd.

Később is ismételjük meg gyakran az ön-felajánlást. Ilyenkor mindig újabb és újabb buzgóságot merítünk a szeplőtelen anyaszív lángolásából, és nem feledkezünk meg sohasem arról, hogy őneki adtuk egész életünket.

Ne elégedjünk meg saját magunk felajánlásával. Apostolkodjunk, hogy ezt a felajánlást egész családunk, plébániánk, egyházmegyénk és hazánk is elvégezze!

A megpróbáltatások mai szörnyű napjaiban, amikor nem tudjuk még, milyen borzalmakat rejteget a jövő, valóban elgondolkothatunk: vajjon ki ment meg bennünket? Aki

józanul gondolkodik, könnyen beláthatja, hogy nem a politikusok ravaszsága, nem a népszónokok ékesszólása, nem a pénzemberek aránya, de még a katonák szuronya sem fogja megmenteni a világot. Egyedül az Úristen segíthet rajtunk, és ő csak akkor segít meg, ha Mária szeplőtelen Szívéhez menekülünk. Mennyei édesanyánk világosan megüzente Fatimában, hogy ő az egyetlen, aki irgalmat esdhet ki számunkra a mindenható Istentől. Bízgatón és bátorítón csengenek szavai: „Végül is az én szeplőtelen Szívem fog győzedelmeskedni!”

Mária szeplőtelen Szíve bennünket is munkatársaivá hív, hogy közreműködésünkkel mielőbb megvalósuljon győzelme. Álljunk nagylelkűen az ő szolgálatába! Egyesüljön kérésünk a Cova da Iria sokszázezer zarándokának esedezésével: „Ó fatimai Szűz, jöjj segítségünkre; csak egy szót szólj szent Fiadnak és a világ megmenekül!”

III. FEJEZET

KÉSZEK VAGYUNK MEGENGESZTELNI MÁRIA SZEPLŐTELEN SZIVÉT!

A fatimai Szűz ismételten felszólította az emberiséget, hogy tegye jóvá az Úristent ért sérelmeket, engesztelje meg az ő szeplőtelen anyai Szívét és imádkozzék a bűnösök megtéréséért.

Az engesztelés, mégpedig Mária Szívének engesztelése szintén nem új dolog az Egyházban. Az Egyház nagy családjának Szűz Mária az édesanyja, akit Krisztus Urunk a kereszfán haldokolva ajándékozott nekünk. Minden bensőséges családban természetesnek tekintik, hogy ha valamelyik gyermek megbántotta az édesanyját, az összes többiek arra törek-szenek, hogy a megszorított anyaszívet megvigasztalják, a megbántást jóvátegyék, a bűnt kiengeszteljék, a vétkező gyermeknek kiesdjék a megbocsátást és visszavezessék őt a megsértett édesanya keblére. Az Egyház családjában is így kell gondolkodnia minden hűséges gyermeknek. Maga az egyháztörté-nelem tanúskodik arról, hogy a századok fo-

lyamán mennyi engesztelő ima és áldozat szállt a földről az ég felé, hogy jóvátegye a sérelmeket, amelyeket meggondolatlan, tétkozló fiúk az Úristennek és a Szűzanyának okoztak.

A Szentszék 1912-ben a következő határozatot tette közzé: „Szentséges Atyánk, X. Pius pápa saját elhatározásából kegyes volt a holtakra is alkalmazható teljes bűcsút engedélyezni mindazoknak, akik a hónap első szombatján, az engesztelés szellemében, bármiféle jócselekedetet végeznek a szeplőtelen Szűz tiszteletére, meggyónnak, megáldoznak és imádkoznak a pápa szándékára. A Szentatyának ez a rendelkezése elő akarja mozdítani azt az ájtatosságot, amellyel a hívek arra törekednek, hogy a boldogságos és szeplőtelen Istenanyát megengeszteljék a rettenetes káromlásokért, amelyek az ő dicső nevét és kiváló méltóságát sértik.*

Nincs mit csodálnunk azon, hogy a Boldogságos Szűz Fatimában oly kifejezetten hangsúlyozta az engesztelés szükségességét. Hiszen már régebbi megjelenései alkalmával, La Salette-ben és Lourdes-ban fájdalommal

* Ez a teljes bűcsú az alább ismertetett első szombati ájtatosságokra is vonatkozik. (V. ö. 36. old.)

emlékezett meg azokról a bűnökről, amelyeket a világ elkövet, amikor megszegi Isten és az Anyaszentegyház parancsait. Vajjon merné-e valaki állítani, hogy ma a világ nem olyan romlott, mint a múlt században? Aki csak kevéssé ismeri is a mai társadalmat, be fogja látni, mily nagy szükség van arra, hogy imával és vezekléssel tegyük jóvá az emberiség bűneit, amelyekkel titokban és nyilvánosan egyaránt megveti és áthágja a keresztény élet legelemibb parancsait.

A fatimai Szűz már az első jelenésében megkérdezte a három kis pástorgyermekeket, hogy készek-e önkéntes áldozatokkal vezekelni és egyben elfogadni mindazokat a szenvedéseket, amelyeket a jó Isten rájuk mér, hogy ezáltal jóvátehessenek számtalan vétkeket, amellyel Istent és Mária szeplőtelen Szívét az emberek megbántották.

A harmadik jelenés alkalmával visszatér ugyanerre a gondolatra: „Áldozatok fel magatokat elégtételül a bűnösökért, és mondjátok gyakran, de főleg olyankor, amikor valami áldozatot hoztok: „Jézusom, ezt irántad való szeretetből teszem a bűnösök megtéréséért és Mária szeplőtelen Szívének megengeszteléséért!”

1917 augusztus 19-én ismét figyelmezteti

őket az ima és önmegtagadás fontosságára, majd így fejezi be szavait: „Sokat, nagyon sokat imádkozzatok, és hozzatok áldozatokat a bűnösökért. Tudjátok meg, hogy igen sok lélek azért kárhozik el, mert nincs, aki érette vezekeljen!”

Ima és vezeklés: íme a kettős mód, amelylyel engesztelhetünk. Mindkettőre gyönyörű példát nyújtott a világnak a Szűzanya három kis kedvencének élete. Az imaengesztelés körül nem volt semmi nehézségük. Buzgón és nagyon sokszor imádkozták a szentolvasót. Ami azonban a Szűzanya másik kívánságát, a vezeklést illeti, először nem értették, mit jelent „áldozatokat hozni”. A kegyelem fénye azonban ezt is megismertette velük. Ettől a pillanattól kezdve a három ártatlan kisgyermek a vezeklés hőségé küzdötte fel magát. Tiszta lelküket égette a vágy, hogy minél többet szenvedhessenek. Kifogyhatatlan leleményességgel gyakorolták a hősie önmegtagadásokat a maguk kicsiny életkörülményei között. Néha a legforróbb nyári időben egy hónapig is tartózkodtak a vízivástól, még akkor is, amikor már az ájulás környékezte őket. Durva kötéllel övezték derekukat, mely néha fei is sebezte őket. Ezt a vezeklőövet kezdetben éjjel-nappal hordták,

mígcsak maga a Szent Szűz nem figyelmeztette őket, hogy éjtszakára tegyék le. Ismét máskor csalánnal dörzsölték be lábukat, hogy annak égető marását áldozatul ajánlhassák Mária szeplőtelen Szívének. Készséggel elviselték a szidalmakat, verést, gyanúsításokat, gúnyt és fenyegetést, amelyben a jelenések miatt részük volt, sőt igazi hitvalló lélekkel még a vértanúságra is elkészültek, amikor a durvalelkű polgármester azzal fenyegette őket, hogy forró olajban süti meg mindnyájukat, ha nem árulják el a titkot, amelyet a Szűzanya rájuk bízott. A két kisebbik gyermek, Francesco és Jacinta, gyermekeknél egészen egyedülálló hősiességgel viselte el a halálos betegség szenvedéseit, életük utolsó lehelletével is a bűnösökért esdekelve Mária szeplőtelen Szívéhez.

Ima és önmegtagadás: ezt a kettős engesztelő utat kell nekünk is járnunk, ha teljesíteni akarjuk a fatimai Szent Szűz kérését. Milyen önmegtagadási gyakorlatokkal szerezhetünk neki vigasztalást? Mindenekelőtt viseljük el készségesen azokat a megpróbáltatásokat, amelyeket a mai nehéz élet úgyis ráncmér. De még ennél is értékesebb, ha sajátmagunk keresünk önmegtagadási alkalmakat. Ezek az önmegtagadások lehetnek belsők, úgymint a

gondolataink, szemünk, nyelvünk, kíváncsiságunk megfékezése, de lehetnek külsők is, amelyek a test kényelmét és az érzékek jogos kívánságait fékezik meg áldozatképen. A vezeklés közelebbi módját mindenkinek magának kell saját maga számára meghatároznia. Legyünk nagylelkűek, és ne feledjük, hogy sok lélek üdvössége és az egész világ lelki megújulása függ engesztelésünktől!

IV. FEJEZET

GYAKOROLNI FOGJUK AZ ELSŐ SZOMBATI ENGESZTELŐ AJTATOSSÁGOT

Két ájtatosságról kell itt megemlékeznünk, amelyek nem teljesen azonosak: az egyik *általában* az összes első szombatok megülése, a másik az egymásután következő öt első szombati ájtatosság, amely az előbbit bizonyos mértékben kiegészíti, és amelyhez a Szűzanya oly boldogító ígéretet fűzött. Már első pillanatra feltűnik a hasonlóság a Jézus Szíve-ájtatosságokkal, ahol szintén megkülönböztetjük az első péntek *általában* vett megünneplését, valamint a kilenc egymásután következő elsőpénteki ájtatosságot, a nagykilencedet. Természetes is, hogy Mária szeplőtelen Szívének kultusza teljesen hasonló a Jézus Szíve-ájtatossághoz, mint ahogy Jacinta mondotta: „Jézus Szíve azt akarja, hogy Mária szeplőtelen Szívét az övével együtt tiszteljük.”

1. Az első szombati ájtatosságok.

Az első szombati ájtatosságok célja megvigasztalni Mária szeplőtelen Szívét és jóvátenni azokat a sértéseket és káromlásokat, amelyekkel őt a rossz keresztények megbántják. Aki ezt az ájtatosságot végzi, elnyerheti vele ugyanazt a teljes bűcsút, amelyet a Szent-
szék a Szeplőtelen Fogantatás elsőszombati ájtatosságára engedélyezett. A Mária szeplőtelen Szívét engesztelő első szombatok négy dolgot jelentenek: 1. A rózsafüzér elimádkozását; 2. az engesztelő szentáldozást; 3. a szeplőtelen Szívét engesztelő imádságot és 4. valamilyen áldozatot (önmegtagadást) ugyanerre a szándékra. — Vegyük őket sorra.

1. A rózsafüzér elimádkozása. A fatimai Szűz több ízben is biztatta a pásztorgyermekeket, hogy mindennap végezzék el a rózsafüzért: „Mondjátok el mindennap a szentolvasót, hogy kiesdjétek a békét a világnak!” Megtanította őket ezenkívül arra, hogy mindenegyzes tizednél, a Dicsőség után mondják el a következő kis könyörgést: „Ó Jézusom, bocsásd meg a mi bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől és vezess minden lelket az égbe, főleg azokat, akiknek legnagyobb szükségük van irgalmasságodra!”

Az utolsó jelenés alkalmával, 1917 október 13-án, Mária a „Rózsafüzér Királynőjének” nevezte magát és ünnepélyesen is felszólította az emberiséget, hogy tisztelje őt a rózsafüzérrel. A századok folyamán Szűz Mária többször értésünkre adta, hogy ez az ő kedvenc imádsága. Különösen a lourdes-i jelenések figyelmeztettek bennünket erre, mielőtt a fatimai üzenet újra közölte volna ezt mindnyájunkkal. Nem is csoda, hogy a Szűzanya úgy ragaszkodik ehhez az imádsághoz, mely a legszebb foglalata örömeinek és fájdalmainak. Fatimában kifejezetten azt kérte, hogy ezt az imádságot végezzük az ő szeplőtelen Szívének engesztelésére az elviselt sértésekért.

Öszentsége XII. Pius pápa a Portugáliához intézett „*Saeculo exeunte octavo*” körlevelében (1940 június 13.) megemlékezik a szentolvasó-imádságról, „amelyet a fatimai Szent Szűz oly nagyon ajánlott”.

Ha igazán figyelmesen akarjuk végezni a szentolvasót, leghelyesebb mindig valamilyen határozott szándékot megjelölnünk. Így pl. választhatjuk az egymásután következő első szombatokra a következő szándékokat: az emberiség káromlásaiért; — az eretnekek gyálázkodásaiért; — az istentelen sajtó támadá-

saiért; — a Mária-szentképekkel szemben tanúsított tiszteletlenségekért; — a közönyös-ségért, amellyel az emberek megfélemedeznek Máriáról, a kegyelmek közvetítőjéről.

2. Engesztelő szentáldozás. Ezt a szentáldozást is arra a szándékra ajánljuk fel, hogy kiesdjük az Úr Jézus irgalmát a bűnösökre és jóvátegyük a bűnöket, amelyekkel Őt és szent Anyját megsértik. Amikor a fatimai Szűz mindenekelőtt ezt az engesztelő szentáldozást kívánja tőlünk, ő maga mutat rá legjobban arra a hitigazságra, hogy az isteni Bárány a mi igazi megengesztelődésünk az Úristennel szemben; Ő a legtökéletesebben eleget tevő áldozat és az élő kenyér, mely a világnak életet ad. Akik első pénteken szentáldozáshoz járultak, legtöbbnyire külön gyónás nélkül áldozhatnak szombaton is, hacsak a hónap nem éppen a szombati nappal kezdődik.

3. Engesztelő imádság a Mária szeplőtelen Szívét ért sérelmek jóvátételére. Ez az imádság lehet közösen végzett, vagy pedig magánima, a szerint, hogy ki hogyan végzi az első szombati ájtatosságokat. Röpigimákkal is gyakran keltsük fel magunkban ezt a gondolatot: „Áldott legyen a Szűzanya Mária neve!” „Áldott legyen az ő szeplőtelen Szíve!”

4. Engesztelő önmegetagadás. Valahányszor vétkezünk, jogtalan élvezetet engedünk meg akaratunknak, amelynek kívánságát előbbreválónak tekintjük Isten parancsánál, az igazságosság megkívánja, hogy jóvátegyük ezt a bűnös gyönyörűséget azzal, hogy olyasmit követelünk meg akaratunktól, amitől irtózik.

A fatimai Szűz egész határozottan kifejezte azt az óhaját, hogy végezzünk ilyen engesztelő áldozatokat, és arra is figyelmeztet bennünket, hogy készséges lélekkel fogadjuk mindazokat a szenvedéseket, amelyeket az isteni Gondviselés küld reánk. A mai élet bőséges alkalmakkal szolgál ilyen önmegetagadásokra, amelyekkel kiengesztelhetjük vétkeinket. Ezekhez a keresztekhez hozzácsatoljuk önként vállalt szenvedéseinket, hogy Isten megbocsátó irgalmát leesdjük a bűnösökre és az egész világra.

II. Az öt első szombat ájtatossága

Azt kívánja tőlünk a fatimai Szűz, hogy öt egymásután következő hónap első szombatján az előbb felsorolt négy engesztelési cselekedethez még másik kettőt is fűzzünk hozzá: 5. A szentgyónást; 6. Egy negyedóraig tartó elmélkedést, amelyet az Ő társaságában töl-

tünk el és közben a rózsafüzér titkairól gondolkodunk.

5. A szentgyónást a Szűzanya kifejezetten megkívánja. Nem szükséges azonban, hogy pontosan szombaton gyónjunk; lehet a hét másik napján is, ha a kegyelmi állapot meg tudjuk őrizni. Így tehát az első péntekre való szentgyónás a következő szombati napra is elegendő; ha pedig a hónap szombattal kezdődik, akkor az első szombati gyónás elegendő a rákövetkező első péntekre is.

6. Az elmélkedést végezhetjük egy vagy több rózsafüzér titokról. Leghelyesebb, ha minden hónapban egy másik titkot választunk, és így háromszor megismételve az ötszombati ájtatosságot, végigelmélkedjük mind a három rózsafüzér titkait.

Az elmélkedés lehet közös, vagyis elegendő, ha figyelemmel meghallgatjuk a pap beszédét, de végezhetjük magunk is. Ennek megkönnyítésére alább közlünk elmélkedési anyagot.

V. FEJEZET

BUZGÓN FOGUNK ELMÉLKEDNI A RÓZSAFUZÉR TITKAIRÓL

Mint már mondtuk, a fatimai Szűz arra kér bennünket, hogy egy negyedórára szegődjünk hozzá társul és elmélkedjünk a rózsafüzér titkairól.

A történelem folyamán most esett meg először, hogy a Szűzanya a jelenéseiben *elmélkedést* kívánt az emberektől. Ezzel is tanúságot tett arról, hogy mennyire jól ismeri gyermekeinek szükségait. Nagyon jól tudja a mi mennyei Édesanyánk, hogy a mai kor a maga lázasan lüktető életével elvonja az emberiség figyelmét az Istentől és a saját lelkétől. Az embereket állandó külső tevékenységre készíti, és ugyanakkor nem hagy időt számukra, hogy az „egy szükségessel” törődjenek. A szent Szűz ezért arra figyelmeztet bennünket, hogy értékeljük többre emberi és istengyermeki méltóságunkat; törődjünk halhatatlan lelkünkkel, amelynek Isten a legcsodálatosabb életet: a kegyelmi életet ajándékozta. Nem volna helyes, ha érdeklődéssel

kutatnók a természet, a tudományok és a történelem titkait, de ugyanakkor figyelmen kívül hagynók az Isten, a kegyelem és az örökkévalóság titkait. Ezért arra biztat bennünket a Szűzanya, hogy elmélkedjünk a rózsafüzér titkairól, vagyis azokról az igazságokról, amelyekre maguk az evangéliumok tanítanak bennünket. Örök üdvösségünk függ attól, hogy ezeket a hitigazságokat mennyire ismerjük!

Szűz Mária be akar vezetni bennünket ezeknek a csodálatosan szép titkoknak világába, hogy azok egész szépsége feltáruljon előttünk. Ő maga vállalkozik arra, hogy bennünket tanítani fog; hiszen senki még oly mélyen be nem hatolt ezeknek az igazságoknak mélységeibe, mint éppen ő. Egész élete nem volt más, mint állandó *belső* egyesülés isteni gyermekének életével. Mert Mária nemcsak külső szemlélője volt az eseményeknek, amelyek Jézus életében végbementek. Maga a Szentírás tanúsítja, hogy mindezeket a dolgokat szívében őrizte és elmélkedett felettük: „Mária pedig megjegyzi vala mindeme dolgokat, szívében forgatván”. (Lk. 2, 19.)

Nem kíván tőlünk sokat a Szűzanya. Nem kívánja azt sem, hogy minden első szombaton elmélkedjünk. Azt sem kívánja, hogy az ősz-

szes vagy legalábbis a legtöbb titkot végig-
elmélkedjük. Elég, ha bensőségesen elmerü-
lünk egyetlen titok szemléletébe, és ezen ke-
resztül egyesítjük szívünket az ő és szent Fia
Szívével. Ha készséggel megfogadjuk jó
mennyei Szüzanyánk biztatását, mérhetetlenül
sokat fog gyarapodni lelki életünk.

MÁSODIK RÉSZ

ELMÉLKEDÉSEK
A RÓZSAFÜZÉR TITKAIRÓL

I. FEJEZET

AZ ORVENDETES SZENTOLVASÓ

1. „Kit Te, Szent Szűz, méhedbe fogadtál.”

Szemléljük Mária szeplőtelen Szívének örömét ebben az első titokban.

1. Boldogság tölti el szívét az angyal szavai nyomán, mert megérti, mily nagyon szereti őt az Úristen. „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál Istennél!” Szíve telve van kegyelemmel: maga az Isten lakozik őbenne, sokkal bensőségesebb egyesülésben, mint bármely más teremtményével. Áldott ő az aszszonyok között!

2. Boldog örömmel hallja, hogy a várva-várt Megváltó, aki után az ósatyák és próféták epedtek, végre érkezettnek látja az időt, hogy leszálljon a földre.

3. Öröm tölti el szívét arra a gondolatra,

hogy a Messiás, az Isten egyszülött Fia az ő testéből és véréből akar megszületni. „Ime méhedben fogansz és fiat szülsz”. (Lk. 1, 31.)

4. Boldogság árasztja el annak hallatára, hogy a Szentlélek maga száll le őreá, hogy csodát tegyen benne, és így szűzességének dicsősége semmit sem fog homályosulni a miatt, mert édesanyává lett. „Szűzanyává” teszi őt a Szentlélek csodája: „A Szentlélek száll tereád”. (Lk. 1, 35.)

5. Örömmel ismeri meg a két legnagyobb hittitkot: a Szentháromság és a megváltás misztériumát.

6. Boldogság önti el lelkét, amikor megérti, hogy a történelem legnagyobb eseménye, a megtestesülés csodája az ő beleegyező szavától függ. Amikor kimondja a *Fiat* szót: „Legyen nekem a te igéd szerint”, akkor ő is közreműködik a megváltás nagy művében.

7. Boldogan hallja, hogy isteni Fia Dávid örököse lesz: Ő alapítja meg a földön az Isten országát, amely hatalmasabb lesz minden földi birodalomnál, kiterjed az egész világra és sohasem lesz vége. „Az Ő országának nem lesz vége”. (Lk. 1, 33.)

Örvendjünk együtt a Szűzanyával ennek az örömdetes titoknak szemléletében!

Mi is Isten választottai, kedves gyermekei

vagyunk. Bennünket is arra méltatott, hogy kiragadjon a „halál árnyékából” és a „világosság fiaivá” tegyen.

Örüljünk szent hitünknek! Nincs ennél nagyobb kincs a világon! „Aki hisz... üdvözülni”. (Mk. 16, 16.) „Boldogok, akik nem láttak és hittek!” (Ján. 20, 29.)

Örüljünk a lelkiismeret tisztaságának, mely az Istenhez vezet el bennünket: „Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent”. (Mt. 5, 8.)

Örüljünk, hogy tagjai lehetünk Krisztus dicsőséges Anyaszentegyházának, amely egyedül üdvözítheti az embereket. De örüljünk annak is, hogy saját magunk tevékenyen részt vehetünk az Egyház munkájában, és így mi is Krisztus apostolai lehetünk.

2. „Kit Erzsébetet látogatván, méhedben hordoztál.”

Szemléljük Mária örömeit a látogatás (vizitáció) titkában.

1. Örül annak, hogy szeretett rokona, Erzsébet gyermeknek fog életet adni. Tudja, hogy a gyermektelenség mennyire fájt Erzsébetnek, és most Mária is egész szívből örül Erzsébet örömének.

2. Örül, hogy a szíve alatt hordozott Isten-gyermekeket elviheti Erzsébet házába. Forró

boldogság önti el szívét, amikor Erzsébet isteni sugallatra felismeri benne az Isten Anyját; Keresztelő szent János pedig érkezésére megtisztul és repes az örömtől anyja méhében.

3. Örömet nem is tudja többé magába fojtani: elénekli a csodálatosan szép *Magnificat*-ot. Megjövendöli, hogy boldognak fogja őt hirdetni minden nemzedék.

4. Örül, hogy rokoni szolgálatot tehet Erzsébet mellett, és jelen lehet Keresztelő szent János születésénél. Örömmel hallgatja Zakariás pap prófétai himnuszát.

Szűzanyánk példája nyomán nekünk is örülnünk kell, ha valakinek az igaz keresztény szeretet nevében szolgálatot tehetünk. Vessünk ki szívünkől minden hidegséget, minden irigységet!

Örüljünk, hogy mi is a szívünkben hordozhatjuk Jézust, ha a kegyelem állapotában vagyunk. Az Ő jelenlétének tudata erősítsen meg bennünket a felebaráti szeretetben.

Örüljünk annak, hogy velünk is „nagy dolgokat cselekedett a Hatalmas”: amikor megnyitotta előttünk az istengyermeki élet útját, fiaivá fogadott és a mennyország örökösévé tett. De ne legyünk hálátlanok azokért

a természetes jókért sem, amelyeket az Ő kezéből vettünk!

Örüljünk annak, hogy mi is jót tehetünk másokkal az irgalmasság lelki és testi cselekedetei által. Ne feledkezzünk meg az Úr ígéretéről: „Jöjjetek, Atyám áldottai . . . , mert amit egynek a legkisebbek közül cselekedtek, nekem cselekedtétek.” (Mt. 25, 40.)

3. „Kit Te, Szent Szűz, szültél.”

Szemléljük Mária szeplőtelen Szívének örömét Jézus születésekor.

1. Örül annak a csodának, amelyben Isten őt használta fel eszközül, amikor isteni Fia úgy születik meg az ő testéből, mint ahogy a napsugár áthatol a kristály falán. „A szülés után is érintetlen szűz maradtál”, hirdeti Máriáról az Egyház antifónája.

2. Kimondhatatlan az öröme, amikor karjaiba zárhatja végre azt, aki az Eljövendő volt; akit az emberiség hosszú évezredek keresztül epedve várt. Az Isten Fia az ő gyermeke! Vajjon ki tudná leírni Mária anyai szívének ezt az örömét, amikor még szent János evangélista is oly lelkes örömmel írja magáról: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit néztünk és kezünk tapintott az Életnek Igéjéről . . .” (I Ján. 1, 1.)

3. Örül annak, hogy az Isten annyira szeretete az embereket, hogy egyszülött Fiát adta megváltójukul, és hogy az Ige annyira szeretett bennünket, hogy nem átalított emberi természetet venni magára.

4. Anyai szívét kimondhatatlan öröm tölti el, amikor kisfia jászola előtt leborulva látja az egyszerű pásztorokat és a napkeleti bölcseket: a választott nép és a pogányság első képviselőit.

5. Örül, hogy Isten megszabadította őket a gonosz Heródes véres kezétől, és isteni gyermekét biztonságban tudhatja.

Mária örömei legyenek a mi örömeink is!

Örüljünk, hogy a szűzek Szűze nemcsak a kicsi Jézusnak édesanyja, hanem nekünk is.

Örüljünk, hogy szentáldozásban mi is éppen úgy testünkben hordhatjuk Jézust, mint egykor a Boldogságos Szűz.

Örüljünk, hogy a Fiúisten irántunk való szeretetéből emberré lett és „kiüresítette önmagát”, hogy bennünket gazdagítson.

Örüljünk, hogy amint egykor, úgy most is minden nép fiait ott láthatjuk az Úr Jézus előtt hódolni. Szegények és gazdagok, bölcsek és tudatlanok egyaránt hittel imádják Őt.

Örüljünk, hogy Isten sohasem hagyja kiirtani Krisztus Egyházát, miként Heródes sem

tudta az isteni Kisdedet megölni. A végső győzelem sohasem Krisztus ellenségeiél

4. „Kit Te, Szent Szűz, a templomban bemutatnál.”

Szemléljük Mária szeplőtelen Szívének örömeit a templomi bemutatás alkalmával.

1. Örül a Szűzanya, hogy Isten iránti szeretetből többet tehet, mint amire kötelezve volna. Őreá ugyanis a bemutatás (tisztulás) szertartása nem lett volna kötelező, mivel a Szentlélek közreműködése tette anyává.

2. Örül, hogy ő végre olyan ajándékot mutathat be a templomban, amely igazán és egyedül méltó az Úristenhez: az Atya egyszülött Fiát, aki az emberiség megváltó áldozata lesz.

3. Boldogan hallja a Szűzanya Simeon ajkáról, hogy ő is egyesítheti majd a saját szenvedéseit az Úr Jézussal, amikor majd tör járja át a szívét.

4. Örömmel hallgatja az agg Simeon és Anna jövendölését és hálaénekét. Mindketten boldogok, hogy karjukba zárhatták az isteni Gyermecket, és több vágyuk, kívánságuk nincs is már ebben a földi életben.

Öröm tölti el a mi szívünket is mindannyiszor, ha olyasmit tehetünk a jó Istenért, amire szigorúan nem volnánk kötelezve. Örül-

jünk annak is, hogy amikor önmagunkat fel-
áldozzuk Istenért, mi is értékes ajándékot
adunk Neki, minthogy Jézus bennünket is
kedvessé tett mennyei Atyja szemében. Eze-
ket az áldozatokat egyesítjük Jézus kereszt-
áldozatával, amely mindennap megújul a
szentmisében.

Örömet adhat az a tudat is, hogy Isten
mindig jóságos szemmel tekint reánk, és ha
nem is adja meg mindig azonnal azt, amit ké-
rünk, az állhatatos ima nem tévesztheti el
hatását.

5. „Kit Te, Szent Szűz, a templomban meg- találtál.”

Szemléljük Mária szeplőtelen Szívének
örömét, amikor Jézust megtalálja a templom-
ban.

1. A megnyugvás öröme önti el lelkét,
amikor háromnapi mérhetetlen aggódás után
végre megleli kisfiát a templomban. Most már
nem ül többé árny a Szívén: újra kisütött a
boldogság napja.

2. Örül, mikor látja, hogy Jézus isteni böl-
csesége ámulatba ejti az ország legnagyobb
tudósait.

3. Örül, hogy újra szeme előtt láthatja
Jézust, az ő örök példaképét, akiben a belső
élet, az engedelmesség, az alázatosság leg-

szebb eszményképét szemléli. Örül, hogy látja, mint növekedik Jézus napról-napra korban és bölcseségben Isten és az emberek előtt. Örül annak is, hogy ő, mint az Úr egyszerű szolgálóleánya, dolgozhatik Jézusért és megoszthatja vele életét.

A mi lelkünket is töltse el a hármias öröm:

Először, amikor mi is megtaláljuk az elvesztett Jézust. Nemcsak olyankor, amikor súlyos bűnünket meggyóntuk, hanem akkor is, ha hosszú lelki szárazság után újra eláraszt vigasztalásaival.

Másodszor, amikor buzgó imádságunk jutalmául mi is meghalljuk lelkünkben szavát, és tapasztaljuk akaratumk megerősítését.

Harmadszor, amikor egész nap az ő jelenlétében élhetünk.

Ha azonban csakugyan részesülni akarunk ezekben az örömekben, akkor nekünk is vágyódnunk kell Jézus után és át kell mennünk a szenvedés és elhagyatottság megpróbáltatásain. Sokat és buzgón kell imádkoznunk és gyakran kell kérdeznünk önmagunktól: mit tenne most Jézus az én helyemben?

II. FEJEZET

A FÁJDALMAS SZENTOLVASÓ

1. „Ki érettünk vérrel verejtékezett.”

Szemléljük Szűz Mária Szívének fájdalmát a vérizzadás titkában.

1. Mária is a halálfélelem kínjait szenvedte el Jézussal együtt. Anyai szívét görcsösen szorítja össze a rettenetes aggodalom, hogy mi vár szent Fiára. Ő is így imádkozik: „Atyám, ha lehetséges, múljék el ez a pohár!”

2. Mária is megborzad arra a gondolatra, hogy Jézus magára vállalja az emberiség förtelmes bűneinek egész súlyát. De tudja, hogy ennek így kell történnie. Ezért ő maga is egyesíti Jézussal a saját szenvedését, és engesztelésül ajánlja fel az emberiségért.

3. Máriának is mérhetetlen fájdalmat okoz az a tudat, hogy Jézus szenvedése és kinhalása után is lesznek lelkek, akik elkárhoznak. Egész döbbenetes voltában átérzi az agy Si-meon jövendölésének értelmét: „Tétetett... sokak romlására...”

Mária fájdalma kimondhatatlanul mély, de

azért nyugodt és hallgató. Megismétli most azt a *Fiat* szót, amelyet egykor a megtestesülés pillanatában mondott ki. Rábíz mindent az Úristen akaratára.

Mi sem kerülhetjük el életünkben a megpróbáltatásokat. „Aki nem szenvedett, mit tud az?” (Jéz. 34, 9.) A jó Isten gyakran teszi próbára hitünket és hűségünket a szenvedésekben. Nekünk is el kell mondanunk ilyenkor: legyen meg a Te akaratod! Szenvedést okoz a testünk, ha valami fájdalom vagy betegség ér. Szenvedést okoznak a vágyaink, ha valami esemény keresztezi számításainkat. Szenvedünk nem egyszer bűneink miatt, máskor a mások rosszindulata miatt. Ilyenkor tudjuk mi is elmondani: „Égess, Uram, üss, ne sajnálj itt a földön, de légy irgalmas hozzám az örökkévalóságban!” Nem számítanak a földi szenvedések, ha ezek árán megmenekülhetünk az örök szenvedésektől.

Néha azért is szenvedünk, mert nem tapasztaljuk fáradozásaink eredményét, sőt hátlanságot nyerünk a jóért viszonzásul. Ilyenkor is egyesítjük magunkat a szenvedő Jézussal és a fájdalmak Anyjával, hogy elmondhassuk: „Atyám, ne az én akaratom legyen, hanem a Tiéd!”

2. „Kit érettünk megostoroztak.”

Szemléljük Szűz Mária Szívének fájdalmát Jézus ostromozása alatt.

1. Mérhetetlenül fáj Máriának, hogy nem tehet semmit Jézus megmentésére. Tehetetlenül kell néznie Jézus iszonyatos kínjait. Minden ostorcsapás az ő Szívét is megsebzí; minden gyalázatot, ami az Urat éri, ő is átérez és átszenved. Ha tehetné, kiragadná az ostort a hóhérok kezéből. Így csak fájdalmas tehetetlenségét ajánlhatja fel engesztelésül Istennek.

2. Jézus kiömlő szent vére az ő véréből való; a cafatokban leszakadó hús az ő testéből való. Máriának mérhetetlenül fáj ez a látvány. De megérti, hogy Jézus ezzel akar eleget tenni a test és vér szörnyű bűneiért. A legtisztább, szeplőtelen Szűz egyesíti a saját fájdalmát szent Fia engesztelő áldozatával.

3. Gyötrődik, amikor látja, hogy Jézus kínzásának nem akar vége szakadni. A hóhérok eszeveszett dühvel verik az Urat, akinek immár egész testét szörnyű sebek borítják. Mária hősi lélekkel szemléli ezt a látványt, és könnyein keresztül is azt rebeget: „Legyen meg a Te akaratod!”

Velünk is gyakran megesik, hogy tehetetlenül állunk szeretteink szenvedésével szem-

ben. Nem akarunk ilyenkor hiába keseregni: inkább az imában keresünk majd vigaszt, és belenyugszunk már most, előre is az Isten akaratába.

De belenyugszunk abba is, ha nekünk magunknak kell majd szenvedéseket elviselnünk. Készségesen akarunk minden csapást elfogadni az Úristen kezéből. Sőt saját magunk is keresni akarjuk a szenvedést. Szívesen végzünk önmegtagadásokat és vezekléseket, hogy ezekkel némi elégtételt nyujtsunk Istennek a saját bűneinkért és a mások vétkeiért. Ha nehéznek érezzük keresztünket, és úgy hisszük, hogy nincs erőnk többet elviselni, akkor szemünket Jézusra és Máriára emeljük, akiknek példájából hősies erő árad.

3. „Kit érettünk tövissel megkoronáztak.”

Szemléljük Szűz Mária Szívének fájdalmát a töviskoronázás alatt.

1. A Szűzanya teljes mélységében átérzi azt a rettenetes megaláztatást, ami Jézust ebben az órában éri. Ő, a királyok Királya, akinek országa sohasem ér véget, gúny céltáblája lett durva hóhérok számára! De azt is megérti a Szent Szűz, hogy Jézus ezzel a nagy alázatosságával akar eleget tenni az emberi gőg bűneiért. Ezért jövendőlték meg már a próféták, hogy gyalázatokkal tetézik majd a

Messiást. Szűz Mária egyesíti szívének aláztos imáját Jézus alázatával, és úgy könyörög az Úrhoz: „Az aláztos szívet, Isten, nem vetted meg.” (Zsolt. 50, 19.)

2. Mária nagyon jól tudja, mily kimondhatatlan kínokat jelent Jézusnak a tövises szúrása. Mindenegyedű tövis, mely Jézus fejét sebz, sebet üt Mária szeplőtelen Szívén is. Vér borítja azt a drága arcot, amelyet annyiszor megcsókolt, amelyet gyermekkorában annyiszor simogatott! De egyesíti Szívének fájdalmát Jézus türelmével, és ő is felajánlja ezt az áldozatot mindazokért a bűnökért, amelyeket az emberek gondolatban követnek el.

3. Szenved Mária a nép hálátlansága miatt. Ugyanaz a tömeg, amely most, az „Ecce homo” pillanatában halált követel Jézusra, néhány nappal ezelőtt még hozsannával köszöntötte az Urat! Fájdalommal látja a Szűzanya, hogy egy sincs most itt Jézus barátai közül, vagy legalábbis nem mernek védelmére kelni. Az apostolok, tanítványok is megfutottak! Azért imádkozik, hogy Isten legyen könyörületes ezzel a gyűlölködő tömeggel szemben, a közönyösek pedig tegye bátrabbá Jézus megvallásában. Szeretettel imád-

kozik azokért, akik a legnagyobb dühvel vannak eltelve.

A megaláztatásokat mi sem kerülhetjük el az életben. Tudjuk ilyenkor elmondani: „Jó nekem, Uram, hogy megaláztál engem!” (Zsolt. 118, 71.) Ha pedig hiú, büszke gondolatok töltenek el, tekintsünk a megalázott Jézusra és az ő édesanyjára. Vajjon kívánhatjuk-e, hogy minket mindenki tiszteljen, amikor ők ilyen megaláztatásban részesültek?

Ha a világ elveszi tőlünk a kényelmet, és kemény életre kényszerít, mondjuk el Szent Bernáttal: „Szégyellem, hogy oly kényes vagyok, amikor Mesteremet tövisekkel látom koronázva!”

Megesik majd az is, hogy barátaink szembefordulnak velünk, és akikkel jót tettünk, azok lesznek a legnagyobb ellenségeink. Ilyen hálátlanságok láttára tekintsünk az Úr Jézus szentséges Szívére, mely soha nem változik, hanem mindig egyformán szeret bennünket.

4. „Ki érettünk a keresztet hordozta.”

Szemléljük Mária Szívének fájdalmát a kereszttúton.

1. Mária szerette hazáját és népét. Boldog volt, hogy Isten ezt a népet választotta ki az evangélium hirdetésére. Most azonban borza-

lommal hallja a szörnyű átkot, amelyet a nép önnönmagára ránt: „Az Ő vére rajtunk és fiainkon!” Siratja nemzetének elvakultságát, mellyel egyetlen perc alatt eljátszotta választottságát, és imádkozik: „Könyörülj, Uram, könyörülj a Te népeden!” (Joel 2, 17.)

2. Máriának jelen kell lennie Jézus halálra ítéltetésénél. Az ítéletet ugyanaz a bíró hozza, aki közvetlenül előtte több ízben is kijelentette, hogy semmi vétket nem talál Jézusban. Mária siratja ezt a gyengejelleműséget, de imádkozik is Pilátusért, mert látja, hogy jóindulattal volt eltelve Jézus iránt, és meg akarta menteni.

3. Fájdalommal kíséri végig Jézust a keresztúton. Sírva látja, mint esik el az Úr többször egymásután a nehéz kereszt súlya alatt. Úgy szeretné Őt megvigasztalni, amikor egy pillanatra találkoznak egymással, de csak a szemük kapcsolódhatik egybe. Siratja Jeruzsálem leányait, akik meg akarták vigasztalni Jézust, de akiknek az Úr olyan szomorú jóvendölést mondott. Siratja a szentvárost, amelynek el kell pusztulnia bűnei miatt.

Nekünk is nem egyszer van részünk hasonló szenvedésekben. Sokszor kigúnyolják hitünket és meggyőződésünket, ha állhatatosan kitartunk a jóban. Mászor keserű igaz-

ságtalanságokat kell elviselnünk Jézushoz hasonlóan. Nem egyszer mi is csaknem összeroskadunk a saját keresztünk súlya alatt, és sehol sem találunk vigaszra.

Tanuljunk meg felülemelkedni az emberi tekinteteken, és egyenes jellemmel inkább elvállalni minden kellemetlenséget, semhogy kötelességünk árulói legyünk.

Szeressük az igazságot és ragaszkodjunk hozzá még akkor is, ha miatta kárt szenvedünk a földön. Emlékezzünk az Úr ígéretere, amelyet azoknak tett, akik az igazságért üldöztetést szenvednek.

Tanuljuk meg végül szeretettel viselni keresztünket, még akkor is, ha nagyon súlyos. Csak az lehet Jézus méltó tanítványa, aki napról-napra felveszi keresztjét és követi Őt.

5. „Kit érettünk keresztre feszítettek.”

Ó, ti mindnyájan nézzetek ide és lássátok: „Van-e oly fájdalom, mint az én fájdalmam?” (Jer. Sir. 1, 12.)

1. Ott látjuk Máriát, amikor Jézust megfosztják ruháitól és ráfeszítik a keresztre. Minden kalapácsütés, minden kicsorduló vércsepp a Szűzanya Szívét is halálosan megsebzí. Mégis ott áll a szörnyű jelenetnél, mint valódi példaképe az „erős asszonynak”. A fájdalom megbénítja, földhöz szegezi: de

egyetlen jajkiáltást sem hallat. Tökéletesen belenyugszik Isten akaratába, és egyesíti fájalmát szent Fiának megváltó halálával.

2. Ott látja Jézust a kereszten, két lator között kifeszítve. Mintha csak az Úr volna a legnagyobb gonosztevő a világon! De ennek így kellett történnie: Jézusnak a bűnösök közé kellett számíttatnia, hogy elvehesse a világ bűneit. Mária ezt tudja, és azért önmagát is felajánlja Istennek engesztelő áldozatul.

3. Fínom lelke megborzad a szörnyű káromlások, trágárságok és átkozódások hallatára, amelyekkel a farizeusok és írástudók meg az egész nép szidja az ő haldokló Fiát. Ő maga is gúny és megvetés tárgya, a nép előtt: hiszen egy halálraítéltnek édesanyja! De Mária mégsem kéri, hogy az ég büntetése sújtson le a szidalmazókra. Ő is együtt könyörög Jézussal: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

4. Érzi, mekkora fájdalom Jézus szerető Szívének, hogy mindenki elhagyta a veszély pillanatában. Legalább ő akar mellette állni az elhagyatottság órájában. Anyai szeretetével akarja enyhíteni Jézus szenvedéseit.

5. Szívébe hasítanak Jézus fájdalmas szavai: „Szomjúhozom!” „Én Istenem, én

Istenem, miért hagytál el engem?" Tehetetlenül kell néznie édes Fia halálvergődését. Csak ezt a gyötrelmes tehetetlenséget tudja felajánlani a mennyei Atyának áldozatul.

6. Jézus, amikor már érzi közelgő halálát, feléje fordul és kimondja végakarátát: „Anyám, íme a te fiad!” Ezentúl Szent János lesz a fia, és az összes emberek, akiket Jézus drága vére árán megváltott. Mily szomorú csere: Jézus helyett a bűnös embereknek legyen édesanyja! De Mária tudja kötelességét, hogy az új Ádám mellett neki új Évává kell lennie. Ebben a fájdalmas órában lett ő mindannyiunk édesanyja.

A keresztfeszített Jézus és a fájdalmas Anya mellett vajjon ki merhet még panaszkodni, hogy szenvedéseket kell elviselnie? Minden szenvedés emel és nemesít. Örüljünk, hogy szenvedhetünk saját magunkért és másokért. És ha látjuk, hogy oly sok ember hűtlenül elhagyja Jézust, mondjuk legalább mi: „Uram, én sohasem hagylak el téged!” Ha nagyon megsokasodnak a bajok felettünk, szemünket a fájdalmas Szűzre emeljük: ő szeret bennünket, mert édesanyánk, és mellettünk áll minden megpróbáltatásunkban.

III. FEJEZET

A DICSŐSÉGES SZENTOLVASÓ

1. „Ki halottaiból feltámadott.”

Amekkora volt Jézus megaláztatása a szenvedésben, oly nagy most dicsősége a feltámadásban.

Halála estéjén így imádkozott a mennyei Atyához: „Én téged megdicsőítettelek a földön, a munkát elvégeztem, melyet rám bízál, hogy azt megtegyem; és most te is dicsőíts meg engem, Atyám, tenmagadnál, azzal a dicsőséggel, mely enyém volt nálad, mielőtt a világ lett.” (Ján. 17, 4—5.)

A mennyei Atya teljesítette Jézus kérését, és az ő emberi természetét is felruházta a második isteni személy égi dicsőségével. Jézusé a „dicsőség és a hatalom mindörökkön örökké”. (I Pét. 4, 11.)

Legyőzte a halált. Hű maradt ígéretéhez, hogy három nap múlva felépíti testének lerombolt templomát. Ő az „elsőszülött a halottak közül”. (Kol. 1, 18.)

Legyőzte a szenvedést. Nem a „fájdalmak

embere" többé, hanem átszellemült, megdicsőült, ragyogó szépségű új ember.

Legyőzte ellenségeit, akik azt hitték, hogy megölése által félretehetik őt az útból.

Legyőzte a bűnt, megszerezte az emberiségnek a megigazulást, megnyitotta a bukott emberek előtt az üdvösség kapuját: „Odaadatott bűneinkért és feltámadott megigazulásunkért.” (Róm. 4, 25.)

Legyőzte tanítványainak hitetlenségét. Azok újra hisznek benne, jobban, mint bármikor, és örömkialtással borulnak lábához: „Én Uram és én Istenem!”

A Fiú dicsősége dicsőséget áraszt az Anyára is. Mária boldog, kimondhatatlan öröm tölti el lelkét. Amilyen együttérző szívvel vett részt Jézus halálában, oly boldog ujjongással egyesül a feltámadott Jézussal.

A feltámadás dicsősége a mi dicsőségünk is:

Dicsősége hitünknek: „A győzelem, mely meggyőzi a világot, a mi hitünk.” (I Jn. 5, 4.) Jézus valóban isteni bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy higgyünk istenségében és küldetésében.

Dicsősége reményünknek, mely immár boldog biztonságban lehet, hogy szintén elnyeri a feltámadás ajándékát. „Krisztus fel-

támadt halottaiból, az elszenderültek zsengéje. Mert amint ember által van a halál, úgy ember által van a halottak feltámadása; és amint Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre fognak kelni." (I Kor. 15, 20—22.)

Dicsősége a szentségi Jézus iránt érzett szeretetünknek: „Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete leszen, és én feltámasztom őt az utolsó napon!” (Jn. 6, 54.)

Dicsőségessé teszi Jézus feltámadása egész keresztény életünket. Mi is most már csak az égre akarjuk szegezni tekintetünket: „Ha feltámadtatok Krisztussal, keressétek az odafent valókat, ahol az Isten jobbján ülő Krisztus van.” (Kol. 3, 1.)

Dicsőségessé teszi a feltámadás minden szenvedésünket, jöjjön bár az a szenvedés Istentől vagy az emberektől, önmagunktól vagy a gonoszlélektől. Jól tudjuk, hogy csak dicsőségünket növeli, ha szenvedünk Jézusért: „Ha vele együtt szenvedünk, vele együtt meg is dicsőülünk.” (Róm. 8, 17.)

2. „Ki a mennybe fölment.”

Dávid király a 20. zsoltárban ezeket jövődöli Krisztusról: „Segítséged folytán nagy a dicsősége, dicsóséggel és nagy ékességgel

ruháztad fel őt. Valóban, áldássá tetted őt mindörökre, megörvendeztetted vidámsággal színed előtt." (Zsolt. 20, 6—7.) Isten valóban megdicsőítette Jézust a feltámadás után! Neki adatott „minden hatalom a mennyben és a földön". (Mt. 28, 18.)

Hatalmat nyert Jézus, hogy az egész világra elküldje az evangélium hirdetőit: „Elmenvén, tanítsatok minden nemzetet." (Mt. 28, 19.) Ebben a jogában semilyen földi hatalom nem korlátozhatja.

Hatalmat nyert, hogy a világ végezetéig Egyházával együtt maradjon: „Ime, én veletek vagyok mindennap, a világ végezetéig." (Mt. 28, 20.)

Hatalmat nyert, hogy elküldhesse a Szentlelket: „Én elküldöm Atyám ígéretét rátok." (Lk. 24, 49.) „Ő majd megdicsőít engem, mert az enyémből vesz és kijelenti nektek." (Jn. 16, 14.)

Hatalmat nyert arra, hogy befogadja a mennyországba mindazokat, akik követték őt: „Elmegyek helyet készíteni nektek." (Jn. 14, 2.)

Hatalmat nyert arra, hogy tanítványai színe előtt dicsőségesen felmenjen a mennybe: „És lőn, hogy áldás közben eltávoztak tőlük és mennybe vitették." (Lk. 24, 51.)

Hatalmat nyert arra, hogy ott üljön a mindenható Atyaisten jobbjára felől. (Mk. 16, 19.)

Hatalmat nyert, hogy ő legyen az Egyház Feje (Kol. 1, 18.); ő az örök Főpap, aki éretünk Istennél esedezik (Zsid. 6, 20.); ő a közvetítő Isten és az emberek között: „Egy az Isten és egy a közvetítő is az Isten és az emberek között: az ember Krisztus Jézus.” (I Tim. 2; 5.) „Mindenkor él, hogy érettünk közbenjárjon” (Zsid. 7, 25.); őt illeti az elsőség mindenben az égen és a földön (Kol. 1, 18.); Ő a századok Királya: „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap és ma és mindörökké.” (Zsid. 13, 8.)

Hatalmat nyert, hogy egykor majd eljőjön teljes dicsőségben ítélni eleveneket és holtakat. „Látni fogjátok jönni az Emberfiát az ég felhőiben” (Mk. 14, 62.), amint az angyal is megígérte az apostoloknak: „Ez a Jézus, aki felvétetett mellőletek az égbe, úgy jő majd el, ahogy őt felmenni láttátok.” (Csel. 1, 11.)

Aki magát megalázza, felmagasztaltatik. De senki magát még oly mélyen meg nem alázta, mint édes Üdvözítőnk, aki valóban minden gyalázatot magára vállalt. De nem is magasztalt fel mást az Úristen oly nagy di-

csőszéggel, mint Jézust. „Megalázta magát, engedelmes lett a halálíg, és pedig a kereszt-halálíg. Ezért az Isten is igen felmagasztalta őt és oly nevet adott neki, mely minden más név felett van, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, az égieké, a földieké és az alvilágiaké, s minden nyelv vallja az Atya-isten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.” (Fil. 2, 8—11.) „Más név nem is adatott az embereknek, amelyben üdvözlünk kellene.” (Csel. 4, 12.)

Mária mindig hűségesen követte Jézust az alázatosság útján. Az Úr szolgálóleányának tekintette magát akkor is, amikor Isten Anyja lett. Örült, hogy árnyékban élhet, míg Fiát dicsőítették és ünnepelték. Ezért most ő is osztozik a feltámadott és égbe szállott Jézus dicsőségében.

Töltsön el bennünket is az igazi, mélységes alázat. Fogadjunk készséggel minden megalázást, akárhonnán jöjjön is. Ez az az út, amely elvisz bennünket Jézus égi dicsőségébe. „Aki magát megalázza, felmagasztaltatik.” (Lk. 14, 11.)

3. „Ki nekünk a Szentlelket elküldötte.”

Szemléljük Máriát, amint az utolsó vacsora termében áhítatos imával készül a Szentlélek eljövetelére az apostolokkal

együtt. Jól tudja, mily csodás változásokat képes a Szentlélek előidézni: hiszen őt már „megárnyékozta a Szentlélek ereje” egykor, a megtestesülés pillanatában. Jól ismerte azt az örömet is, amelytől csaknem megszakad ilyenkor a szív: „Örvendez az én lelkem üdvözítő Istenemben!” De akkor a Szentlélek csak őhözza egyedül szállott le a názáreti magányba, most pedig egész dicsőségével és erejével jött el mindannyiukra.

Diadalmasan, ellenállhatatlan erővel tör rájuk a Szentlélek. Szélvihar, világosság, lángnyelvek alakjában mutatja ki hatalmát.

Megmutatja hatalmát az apostolok lelkében is, amelyet egyetlen szempillantás alatt gyökerében változtat meg: gyarlóságukat életszentséggé, tudatlanságukat bölcseséggé, gyengeségüket hősiessé bátorsággá alakítja át. Ezzel beteljesítette Jézus ígérését, aki azt mondotta, hogy „a Szentlélek majd megtanít benneteket mindarra, amiket mondottam nektek!” (Jn. 14, 26.)

Megmutatja hatalmát háromezer férfi megtérésében, akik mindannyian anyanyelvükön hallották az apostolokat szólni. Valamennyien megkeresztelkednek és dicsőítik az Istent. (Csel. 2, 47.)

Megmutatja hatalmát ajándékainak ki-

árasztásában: egyszerű hívek kezdenek prófétálni és csodákat tenni Jézus nevében.

Megmutatja hatalmát abban a szeretetközösségben, amely az első híveket egyesítette: „A hívők sokaságának pedig szíveleke egy volt.” (Csel. 4, 32.)

Megmutatja hatalmát az Egyházban, amellyel mindig együtt él; tévedhetetlenül vezérli minden hitbeli és erkölcsi kérdésben, és megadja a híveknek a kegyelmet, hogy tudjanak hinni és legyen erejük a parancsolatok megtartására.

Megmutatja hatalmát Péterben: az ő nyelve által szól a főtanács színe előtt; kiszabadítja Heródes fogságából; később is vele és utódaival marad. A világ minden gonoszsága és gyűlölete tehetetlen Krisztus földi helytartójával szemben. A pápaságon a pokol kapui sem tudnak erőt venni. (Mt. 16, 18.)

A Szentlélek hatalma örömmel tölti el Mária Szívét. Ujjongva látja az Egyház győzelmét a világ felett, és boldog akkor, amikor a hívekben a Szentlélek erejét látja munkálkodni. Bennünk is munkálkodik a Szentlélek. Nemcsak a keresztésben és bérálásban szállt le ránk, hanem eljön mindannyiszor, valahányszor buzgón imádkozzuk: „Jöjj el, Szentlélek Úristen!” Eljön hozzánk, valahány-

szor készséges lélekkel várjuk őt; valahányszor bármilyen jócselekedetet végzünk vagy szeretettel fordulunk a jó Istenhez. „Az Isten szeretete kiáradt szívünkbe a Szentlélek által, aki nekünk adatott.” (Róm. 5, 5.)

4. „Ki Téged, Szent Szűz, a mennybe felvett.”

Élete folyamán Szűz Mária mindig gondosan eltakarta erényeit az emberek szeme elől; de halálában az egész világ előtt nyilvánvaló lett csodálatos szépsége. Isten most végre az emberiség színe előtt dicsőítette meg alázatos szolgálóleányát.

Megdicsőítette azzal, hogy édes, gyönyörű halált adott neki, amely a hazatérés boldogságával árasztotta el Mária Szívét. Most méltán megismételhette a Magnificat szavait: „Örvendez az én szívem megváltó Istenem felett..., mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas.”

Megdicsőítette testét az épség ajándékával. Az Úr nem akarta, hogy megromoljék és feloszlódjék az a test, mely egykor a „Magaságbelinek szent szekrénye” volt; az a test, mely szeplőtelenül fogantatott és mégis annyi vezeklő áldozatot vállalt magára az emberiség bűneiért.

Megdicsőítette Máriát a feltámadás ajándékával hasonlóan Jézushoz.

Megdicsőítette azzal, hogy felvette az égbe, és ott az angyalok királynőjévé tette őt.

Megdicsőítette a mennyországban, ahol hódolnak előtte a szent pátriárkák és próféták, akik annyit vágyódtak a századok folyamán az Istentől megígért asszony után, aki majd összetiporja a sátán fejét. Hódolnak előtte saját szülei; Szent József, aki az ő karjai között lehelte ki lelkét; szeretettel öleli őt magához maga Jézus, aki most is Anyjának szólítja őt; szeretettel tekint reá az isteni Szentháromság, mely egykor az angyal ajka által köszöntötte őt: Üdvözlégy, malasztal teljes!

Mi is megdicsőülhetünk halálunkban, ha tisztán őrizzük meg lelkiismeretünket, kerüljük a világ szellemét, Istennel egyesülten élünk, követjük Jézust az áldozatok útján és hűségesen teljesítjük kötelességünket. Ez a szent halál titka. Ha így élünk, elkerülhetjük a tisztítótűzet és egyenesen Isten boldogító színelátására juthatunk.

5. „Ki Téged, Szent Szűz, a mennyben megkoronázott.”

Canterbury Szent Tamás naponta szeretett megemlékezni Szűz Mária földi örömeiről.

Egy alkalommal, mint a hagyomány tartja, megjelent neki a Szent Szűz és így szólt hozzá: „Tamás, a te ájtatosságod igen kedves előttem. De miért emlékezel meg mindig csak a földi örömeimről, és miért nem gondolsz arra a boldogságra is, amelyet most élvezek a mennyben?”

Mária megkoronázásának titka egyesíti magában a Szent Szűz minden örömét. Isten, az igaz bíró, megadta most neki az „igazság koronáját”, amellyel megjutalmazta földi életének minden erényét.

Mária volt a legalázatosabb teremtménye a földnek: most ő lett az angyalok és szentek királynőasszonya.

Teljes egyszerűségben élt, és Jézushoz hasonlóan nem kívánt magának semmi földi kitüntetést azon a címen, hogy ő Isten anyja. Ezért most őt tette Isten minden javának kiosztójává, a kegyelmek közvetítőjévé. „Azt akarja az Úr, hogy mindent Máriától kapjunk”, amint a kis Jacinta mondogatta.

Feltűnés nélkül, ismeretlenül élt az emberek előtt: most azt akarja Isten, hogy ő legyen az ég és föld királynője, akinek szava mindig meghallgatásra talál az ő színe előtt. Mária a közbenjárása által mindent megtehet; ő a „térdenálló mindenhatóság”.

Szívét a fájdalemak töre járta át. Valóban a „fájdalemak Anyja” volt Mária a földön. Isten most oly boldogsággal jutalmazza meg érte, mely minden szentnek mennyei örömét mérhetetlenül felülmúlja.

Élete állandó megnyugvás volt az Úr akaratában; a „fiat” szó képezte lelkének alaphangulatát. Ezért Isten a legnagyobb hatalmat adja neki a mennyben: hatalmat a küzdő, a szenvedő és a győzedelmes Egyház minden tagja felett.

Elfogadta az istenanyai méltóságot, mely annyi szenvedéssel volt egybekötve. Ezért most állandóan Isten trónja mellett állhat a legnagyobb dicsőségben.

A hitből élt és hitt a kinyilatkoztatás teljesülésében még akkor is, amikor minden reménytelennek látszott. Ezért most minden más teremtménynél nagyobb fokban részesül Isten boldogító színelátásában.

A legtisztább és leghűségesebb szeretet égett lelkében életének első pillanatától kezdve: ezért Isten most oly nagy fokban érezteti vele szeretetét, amennyit csak teremtmény képes befogadni.

A kereszttövében elvállalta, hogy új Éváként „anyja lesz minden élőnek”. Viszonzásul megadta neki Isten, hogy azóta minden

nemzedék boldognak hirdeti a Szűzanyát, gyermeki szeretettel rajonganak érte, irgalmasság anyjának, életnek, édességnek, reménységnek szólítják; a szomorúak vigasztalóját, bűnösök menedékét, keresztények segítségét, a béke királynőjét, a mennyország kapuját köszöntik benne, és így imádkoznak hozzá: „Emlékezzél meg, kegyes Szűz Mária, hogy sohasem lehetett hallani, hogy te valakit magára hagytál, akf oltalmadat kérte és segítségért hozzád könyörgött...”

Mily nagy a mi mennyei édesanyánk dicsősége! A gyémánt ragyogásánál is fényesebb az a korona, mely fejét ékesíti az örökkévalóságon keresztül. Mária pedig az örökkévalóságon keresztül énekelheti a Magnificat himnuszát: az Úr valóban rátekintett szolgálója kicsinységére; íme, mostantól fogva boldognak hirdeti őt minden nemzedék!

Ha mi is el akarjuk egykor nyerni a nekünk készített égi koronát, végig kell harcolnunk a „jó harcot”, és hűségesen kitartanunk a Mária-tiszteletben. Aki szereti Szűz Máriát, nem veszhet el!

HARMADIK RÉSZ

ÚJ ÉLETPROGRAMM

ÁJTATOSSÁGOK

I. FEJEZET

KERESZTÉNY ÉLETPROGRAMM

A FATIMAI ÜZENET UTÁN

A fatimai Szűz azt kívánja, hogy alakítsuk újjá egész életünket.

Meg kell újítanunk hitünket, buzgóságunkat, vezeklésünket, apostoli lelkületünket. Meg kell változtatnunk eddigi életünket, ha meg akarjuk változtatni a világ életét! A mai zűrzavaros világban, amikor az emberiség vakon rohan a gög és a szenvedélyek útján, egyedül a kereszténység képes megállj-t kiáltani és új, Istennek tetsző életet teremteni. Ha ez a lelki újjászületés megtörténik, akkor — és csakis akkor — remélheti a világ, hogy megmenekül a pusztulástól.

Újítsuk meg hitünket! Az anyagelvűség rideg szelleme még a legjobb lelkekre is

rátapadt. Amikor ez az anyagi szellem megveti és lemosolyogja a legszentebb hit-igazságokat, a fatimai üzenet komoly megfontolásra készítet bennünket:

Fenntartás nélkül higgyünk *Istenben és a Szentháromságban*. A béke angyala erre az imára tanította a gyermekeket: „Istenem, hiszek tebenned, imádlak téged, remélek benned és szeretlek téged. Bocsánatodat kérem azokra, akik nem hisznek, nem imádnak, nem remélnek és nem szeretnek.

Higgyünk Jézus Krisztusban. Életének legjelentősebb eseményeit a szentolvasó titkai ölelik fel.

Higgyünk a *legméltóságosabb Oltáriszentségben!* Az angyal tanította ezt az imát is a gyermekeknek: „Isteni Szentháromság, Atya, Fiú és Szentlélek, alázattal imádlak és felajánlom a mi Urunk Jézus Krisztus szent testét és véré, mely jelen van a világ minden tabernákulumában.”

Higgyünk a *bűn súlyosságában*. Mária szomorú és könnyeit hullatja az emberiség bűnei miatt. A gyermekek látják az ő szeplőtelen Szívét, melyet tövisek öveznek. „A háború, az éhség, az Egyház és a Szentatya elleni üldözések a világ bűneinek büntetéséül szolgál-

nak. Mondjátok: Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket . . ."

Higgyünk az örök kárhozatban. Mária megmutatta a gyermekeknek a poklot, ahol az elkárhozott lelkek szenvednek és kiáltoznak kétségbeesésükben. „Láttátok a kárhozat helyét, mely annyi bűnös léleknek örök sorsa lesz.” Imádkozzuk: „Ó Jézusom, ments meg bennünket a kárhozat tüztétől!”

Higgyünk az örök életben! „Én az égből jöttem”, mondja a Szűzanya a gyermekeknek, és nekik is megígéri, hogy odakerülnek.

Higgyünk Mária közbenjáró hatalmában: ő a kegyelmek Anyja, vagyis minden kegyelem közvetítője.

Higgyünk a pápaságban! A Szentatya Krisztus földi helytartója.

Nincs nagyobb kincsünk a hitünknel! Ez a legnagyobb ajándék, amelyet Istentől nyertünk. Aki hisz, az ismeri az Istent, tudja, ki az ember, megérti az élet és a szenvedés célját, kellőképpen tudja értékelni a földi élet értékét az örökkévalóság szempontjából, és kaput tud nyitni magának az örök élet országába.

Újítsuk meg imaéletünket! Ma a naturalizmus korát éljük, amikor mindenfelől azt hirdetik, hogy minden csak az ember saját erejétől függ. Amit ki tudunk magunk szá-

mára verekedni, az megillet bennünket; természetfölötti segítségre, Isten kegyelmeire nincs szükségünk. Az imaélet tehát felesleges és nem méltó öntudatos emberhez.

A fatimai üzenet ezzel szemben azt kiáltja oda a világnak: „Imádkozzatok, imádkozzatok nagyon sokat!” Nem mond ezzel újat; csupán az evangélium szavait ismétli, ahol Jézus azt mondja: „Mindíg imádkozni kell, és soha abba nem hagyni.” (Lk. 18, 1.)

„Ájtatosan imádkozzatok mindennap a szentolvasót. Ezt a Szűzanya akarja.” Így szólt a béke angyala, de később maga a Szent Szűz is mind a hat megjelenés alkalmával. A szentolvasó nem más, mint az evangéliumok rövid foglalata, mely Jézus egész földi életét lepergeti szemünk előtt.

Elmélkedjünk! A Szűzanya maga is erre buzdít minket, amikor azt kívánja, hogy a szentolvasó titkain elmélkedve töltsünk negyedórát az ő társaságában. Az elmélkedés útja vezet el legbiztosabban az Istennel való benső egyesüléshez.

Ájtatosan tiszteljük Mária szeplőtelen Szívét. „A bűnösöket akarja az Úr megmenteni azáltal, hogy szeplőtelen szívem tisztelétét elterjeszti a világon.” Azoknak, akik az öt elsőszombati ájtatosságot elvégzik, Mária

megígéri, hogy mellettük fog állni a halálos ágynál az üdvösségre szükséges kegyelmekkel. A fatimai üzenetnek e szavai új fényben ragyogtatják fel előttünk a haldokló Jézus végrendeletét, amikor a Szűzanyát adta nekünk édesanyáinkul. Az ő szeplőtelen Szíve a mi menedékünk életünkben és halálunkban.

Ajánljuk fel magunkat Mária szeplőtelen Szívének. „Azt kívánom, hogy a világ ajánlja fel magát szeplőtelen szívemnek.” A Jézus Szíve-kultusszal együtt a Szűzanya Szívének tisztelete a legbiztosabb eszköz arra, hogy kiirtsa a gyűlöletet és bosszúvágyat a világon; általánossá tegye a keresztény felebaráti szeretetet és egyesítse az emberiség nagy családját. A keresztény szeretetnek ez a diadala lesz az Egyház győzelmének igazi záloga. Ha ez megvalósul, a pogány népek is kénytelenek lesznek elismerni a kereszténység erkölcsi felsőbbrendűségét, és könnyebben megtalálják az Anyaszentegyházba vezető utat.

Aki buzgó imaéletet él, biztos lehet, hogy Isten elhalmozza kegyelmeivel, amint megígérte: „Kérjetelek és adatik nektek”. (Mt. 7, 7.)

Újítsuk meg vezeklési szellemünket! Amikor ma az egész világ az érzékek kényelmét és kielégülését keresi, csak kemény önfegyel-

mezéssel óvhatjuk meg saját lelkünket és adhatunk elégtételt Istennek a bűnökért.

Elsősorban a *saját bűneink* bocsánatáért kell esedeznünk, mert csak a tiszta lelkek imáit hallgatja meg az Úr. De vezekelnünk kell a *világ bűneiért* is, ha a Szűzanya hűséges gyermekei vagyunk. „Hozzatok szüntelenül áldozatokat a jó Istennek, hogy megengeszteljétek a sok bűnért, amellyel őt megbántják. Fogadjátok el és viseljétek el mindazokat a szenvedéseket, amelyeket reátok fog mérni.”

„Tegyétek jóvá az emberek bűneit, akik oly hálátlanok a jó Istennel szemben. Vigasztaljátok meg őt!” „Engeszteljétek meg szepőlötelen szívemet azokért a sértésekért, amelyekkel illetik.” Az engesztelés szellemében végezzünk szentáldozást a hónap első szombatján.

Tudjunk uralkodni magunkon. Jézus és Mária kemény önfegyelmezést kíván a gyermekektől, amikor megtiltja nekik, hogy a titkot elárulják. „Inkább meghalunk, de a titkot el nem áruljuk! A Szűzanya határozottan megtiltotta, hogy erről beszéljünk.” A három gyermek valóban szép példát ad a nyelv megfegyelmezésére. Megtanít arra, hogy tudjunk parancsolni önmagunknak. Az igazi

vezeklési szellemben sűrítve benne van az egész evangélium bűnbánati tanítása: bűneink töredelmes megbánása; elégtétel önmagunk és mások hibáiért; önfegyelmzés.

Újítsuk meg apostoli lelkiületünket! „Imádkozzatok azokért, akik nem imádkoznak. Szüntelenül ajánljatok fel érettük imát és áldozatokat, hogy megtérjenek.”

„Áldozatok fel önmagatokat a bűnösökért, és mondjátok gyakran, de főleg akkor, ha valami áldozatot hoztok: Jézusom, ezt irántad való szeretetből teszem a bűnösök megtéréseért és Mária szeplőtelen Szívének megengesztelésére!”

„Tudjátok meg, hogy sok, nagyon sok lélek azért kárhozik el, mert nincs, aki érettük áldozatot hozzon és imádkozzék.”

Nincs ennél szebb apostolkodás: feláldozni önmagunkat a bűnös világért; imát és áldozatot felajánlani a lelkek megmentésére. Erre kér bennünket a Szűzanya. Nem parancsolja senkinek sem, hogy így tegyen. A gyermekeknek sem parancsolta, csupán szeretettel megkérdezte őket, hogy készek-e áldozatot hozni és készek-e mindent elviselni a jó Istenért. Meghagyja szabadságunkat, hogy tiszta szeretetből, önként működhessünk közre a lelkek megmentésében.

Apostoli program azok számára, akik a Jézus Szíve Szövetség keretében külön is munkálkodni akarnak Mária szeplőtelen Szíve kultuszának elterjesztésén:

A Jézus Szíve Szövetség tagsági köteleseégeinek teljesítése. (Reggeli felajánló ima!)

A rózsafüzér naponként való elimádkozása. Lehetőleg az egész család együtt!

A hónap első szombatján engesztelő szentáldozás és negyedórás elmélkedés a rózsafüzér valamelyik titkáról.

Odahatni, hogy más családok is elvégezzék a Mária Szívének való felajánlást, imádkozzák a rózsafüzért és elvégezzék az öt első szombat ájtatosságát.

II. FEJEZET

ÁJTATOSSÁGOK (IMÁDSÁGOK)

Családfelajánlás Mária szeplőtelen Szívének

Mindent ugyanúgy kell végezni, mint a Jézus Szívének tett családfelajánlás alkalmával:

1. Mária szeplőtelen Szívének képét vagy szobrát elhelyezzük a lakás díszesebb helyén. (A képet, ill. szobrot előzőleg áldassuk meg!)

2. Készítsük elő lelkünket erre az eseményre szentgyónással és szentáldozással.

3. Az egész család összegyűl a kép előtt és a családfő elimádkozza a felajánló imádságot.

4. Ha pap is van jelen, most megáldja a képet és beszédet is mondhat.

5. A kép aljára ráírjuk a felajánlás napját és a családtagok nevét.

6. Helyes, ha a felajánlást a kép előtt többször is megismételjük; legalábbis öt egymásra következő első szombaton.

Ha a családot már felajánlottuk Jézus Szívének, a Mária Szívének tett felajánlást

külön is elvégezhetjük. Ha Jézus Szívének még nem ajánlottuk fel, akkor végezzük a kettős felajánlást egyben. Erre alább (91. old.) közlünk egy imádságmintát.

A kettős felajánlás értelmét megadja Alacoque Szent Margit egyik látomása. Éppen Mária Szívének ünnepén történt, hogy a szent-áldozás után Jézus három szívet mutatott neki. A középső, egészen kicsiny szív az övé volt. A másik kettő ragyogó szép volt, de Jézus Szíve mérhetetlenül jobban tündöklött még, mint Máriaé. Az Úr ekkor így szólt: „Igy egyesül szeretetemben ez a három szív mindörökre!” Ebben a pillanatban mind a három szív egybeolvadt. Így egyesüljön a mi szívünk is Jézus és Mária Szívével!

Az emberi nem felajánlása Mária szeplőtelen Szívének
(XII. Pius pápa imája.)

Szentolvasó Királynője, keresztények segítsége, az emberi nem menedéke, Isten harcainak győztese!

Esedezve borulunk le trónusod elé abban a biztos reményben, hogy ki fogod esdeni számunkra az irgalmat, kegyelmet, hathatós segítséget és védelmet a megpróbáltatások

jelen napjaiban, nem ugyan a mi érdemeinkért, melyekre nem hivatkozhatunk, hanem kizárólag a Te anyai Szíved mérhetetlen jóságáért.

Neked, a Te szeplőtelen Szívednek ajánljuk és szenteljük magunkat az emberi történelem e megrázó óráiban, egyesülve nemcsak az Anyaszentegyházzal, Jézusod titokzatos testével, mely annyi helyen szenved és vérzik, s oly sokféle gyötrelmet él át, hanem egyesülve az egész világgal, mely átkos viszályoktól széjjelszaggatva, gonoszságainak áldozataként újból a gyűlölet lángjában él.

Indítson könnyöretre a sok anyagi és erkölcsi romlás; atyák, anyák, hitvesek, testvérek és ártatlan gyermekek mérhetetlen fájdalma és szorongattatása; annyi virágban letrőtt élet; a szörnyű vérontásban szétmarcangolt annyi emberi test, annyi gyötrődő és haláltusában vívódó lélek, akik az örök halál veszedelmében forognak!

Ó irgalom Anyja! Esdd ki Istentől a békét és mindenekelőtt azokat a kegyelmeket, melyek pillanat alatt képesek megtéríteni az emberi szíveket; azokat a kegyelmeket, amelyek előkészítik, megvalósítják és biztosítják a békét! Béke Királynője, könyörögj érettünk és eszközöld ki a háborús világnak a békét,

amely után a népek sóvárognak: békét igazságban, méltányosságban és Krisztus szeretetében. Add meg nekik a fegyverek megnyugvását és a lelkek békéjét, hogy a rend nyugalmaiban terjedjen Isten országa.

Vedd oltalmazdba a hitetleneket és azokat, akik még mindig a halál árnyékában sínylődnek, adj nekik békét és eszközöld ki, hogy számukra is felragyogjon az Igazság napja, hogy velünk együtt zenghessék a világ Üdvözítőjének: „Dicsőség a magasságban Istennek és béke a földön a jóakaratú embereknek.” (Lk. 2, 14.)

Részesítsd a béke áldásaiban és vezesd vissza Krisztus egyetlen aklába, az egyetlen és igazi pásztorhoz azokat a népeket is, amelyeket a tévedés vagy egyenetlenség tőlünk elszakított, és főleg azokat, melyek különös tiszteletet tanúsítanak Irántad, s amelyeknél nem akadt lakhely, ahol ne őriznék kegyelettel — ma talán rejtve és jobb időkre eltéve — tiszteletreméltó képedet.

Szerezz békét és teljes szabadságot Isten Szentegyházának; vess gátat az újpogányság özönlő áradatának; szítsd a hivekben a tisztaság szeretetét, a keresztény élet gyakorlását és az apostoli buzgóságot, hogy az Istennek

szolgáló népek érdemekben és számban gyarapodjanak.

Végül pedig, amint Jézusod Szívének felajánlottuk az Egyházat és az egész emberi nemet, hogy beléje helyezve minden reményünket, e Szív legyen számunkra a győzelem és üdvösség jele és záloga, ugyanígy Neked, a te szeplőtelen Szívednek örökre felajánljuk magunkat, ó Anyánk és a világ Királynője, hogy a te szereteted és pártfogásod siettesse Isten országának győzelmét, és az összes nemzetek egymással és Istennel megbékülve boldognak hirdessenek téged, és a föld egyik sarkától a másikig veled együtt zengjék a dicsőség, szeretet és hála örök magasztaló énekét Jézus szentséges Szívének, amelyben egyedül találhatják meg az igazságot, az életet és a békét. Amen.

(A. A. Sedis, 1942 november 23. Egyszeri elmondásért 3 évi, naponkinti elmondásért havonként egyszer elnyerhető teljes búcsú a szokott feltételek mellett.)

Önmagunk felajánlása Mária szeplőtelen Szívének

Mária szeplőtelen Szíve, aki az emberektől csak hálátlanságot nyersz viszonzásul szeretetedért, íme teljesen és örökre neked aján-

lom fel és szentelem magamat. Így akarok tehetségemhez mértén hálat adni anyai jó-ságodért, így akarlak megengesztelni mind-azokért a sértésekért, amelyekben hálatlan fiaid részesítenek, és így akarom a magam részéről is teljessé tenni az emberi nem fel-ajánlását szeplőtelen Szívednek, amelyet te kértél és a Szentatya elvégzett. Kegyesked-jél elfogadni ezt az alázatos és őszinte fel-ajánlásomat. Lelkem, testem, egész életem mostantól kezdve a tiéd. Mivel pedig egészen a tiéd vagyok, te védj engem és őrizz engem mint tulajdonodat és birtokodat. Amen.

Családfelajánlási ima Mária szeplőtelen Szívének

Ó Mária, Isten Anyja és a mi anyánk, íme, családuk ma ünnepélyesen neked ajánlja fel magát. Te légy a mi házunk Úrnője! A te szentképed álljon itt mindig lakásunkban; a te anyai oltalmad legyen mellettünk az eljövendő jó és rossz napokban; a te családi ére-nyeid példája tündököljön mindig mindany-nyunk előtt.

Add, hogy a mi családukban is a názáreti Szentcsalád szelleme lakozzék; a tiszte-lettudó engedelmesség, az erkölcsök tiszta-sága, az Istennek tetsző társasélet, a hűséges

kötelességteljesítés, az önfeláldozó testvéri szeretet, a keresztény jámborság, az ájtatosan végzett közös imádságok és a parancsok lelkiismeretes megtartása.

Adja meg a te szeplőtelen szűzi Szíved, minden kegyelmeknek közvetítője, hogy valamennyien kegyelmi életet éljünk, mely egyetlen biztosítéka annak, hogy boldogok leszünk már itt a földön, és egykor újra találkozni fogunk a mennyországban.

Egyesítjük imánkat a te anyai Szíved imáival, amelyekkel szüntelenül imádod Jézust, a mi Urunkat, a te isténi Fiadat.

E családfelajánlás által, amelyet most szeplőtelen Szívednek teszünk, megígérjük, hogy többé nem vétkezünk és megengesztelünk a sértésekért, amelyeket el kell viselned. Mindíg hűségesek akarunk maradni ehhez a ma adott becsületszavunkhoz!

Foglald el a téged megillető helyet ebben a családban, mely mától kezdve a te szeplőtelen Szíved és Jézus szentséges Szívének tulajdona. Amen.

Családfelajánlás Jézus és Mária Szívének

Jézus és Mária legszentebb Szíve, melyek az egymáshoz való hasonlóság és benső egyesülés által egy Szívet képeztek, a keresztény

szeretet legszebb példaképei, íme elétek járunk és ünnepélyesen felajánljuk nektek saját szívünket, hogy rólunk is el lehessen mondani, amit az első keresztényekről mond az Írás: „Egy volt a szívük és a lelkük.” Ti uralkodjatok a mi családjunkban, kik a názareti házban oly példaszerűen megvalósítottátok a családi békét és boldogságot.

Mi is utánózni akarunk benneteket, és ezért segítségetekkel arra fogunk törekedni, hogy családi tűzhelyünk

a *rend* országa legyen, amelyben mindenki pontosan betölti azt a hivatást, amelyre rendelve van, és amelyben a gyermekek jó szívvel engedelmeskednek szüleiknek;

az *öröm* országa legyen, amelyben mindenki megérti és segíti a másikat, és letöröl arcáról minden könnyet;

a *jámborság* országa legyen, és e végből megígérjük, hogy hűségesen kitartunk hitünkben, közösen végezzük az imádságokat, főként a napi szentolvasót, lelkiismeretesen megtartjuk Isten és az Egyház parancsolatait, lelkünket pedig a szentségek gyakori vételével erősítjük;

a *szeretet* országa legyen, és ezért vigasztalni akarjuk a szenvedőket, segíteni az inségeseket, engesztelni a sajátmagunk és mások

bűneit. Aldozatokat akarunk hozni és imádkozni a bűnösök megtéréséért, hogy eljöjjön az Isten országa a családokba, a nemzetek közé és az egész emberi társadalomba.

Aldjátok meg jófeltételeinket, örömeinket és bánatainkat, minden testi és lelki cselekedetünket. Aldjátok meg a jelenlévőket és a távoliakat; őrizzétek meg családjaink békéjét, és adjátok meg, hogy ha majd eljön a megpróbáltatások órája, készségesen meg tudjunk nyugodni az Isten szent akaratában.

Jézus és Mária legszentebb Szíve, jól tudjuk, hogy ti csak javunkat akarjátok és kegyesen fogadjátok könyörgésünket. Irjátok be Szívetekbe ennek a családnak nevét és álljatok mellette segítségetekkel az élet nehézségei közt, de legfőképpen halálunk óráján.

Egyesítjük felajánlásunkat Szent Józsefnek, a családatyák példaképének imáival, hogy mindnyájatokkal egyetemben örvendhessünk egykor a mennyekben. Amen.

Jézus és Mária legszentebb Szíve, alakítsátok szívünket a ti Szívetek szerint!

Engesztelési imádság Mária szeplőtelen Szívéhez

Boldogasszony Mária, ime mi, a te gyermekeid leborulunk szeplőtelen Szíved előtt,

hogy szeretetünkkel engeszteljünk meg azokért a sértésekért, amelyekkel szerencsétlen, rossz gyermekeid illetnek téged.

Bocsánatodat kérjük ezekre a szegény bűnösökre, akiket a tudatlanság vagy a szenvedély elvakított, és egyben bocsánatodat kérjük a saját hibáinkért és hálátlanságainkért is.

Hiszünk a te nagy méltóságodban és kiváltságos kegyelmeidben; fogadd, kérünk, ezt a hitünket engesztelésül a hitetlenekért is.

Hálatelt szívvel mondunk köszönetet minden jótéteményedért; azoknak engeszteléséül is, akik hálátlanok veled szemben.

Bízunk benned és könyörgünk közbenjárásodért; azok helyett is, akik téged nem szeretnek, nem bíznak anyai jóságodban és nem menekülnek hozzád minden bajukban és bánatukban.

Készségesen akarjuk fogadni mindazokat a megpróbáltatásokat, amelyeket az Úr reánk mér; de ezenfelül is engesztelni akarunk imáinkkal és áldozatainkkal a bűnösök megtéréséért. Esdd ki, ó Szűzanyánk, e tékozló gyermekeid megtérését; adj nekik Szívedben biztos menedéket; add, hogy gyalázkodásuk helyett áldjanak, lanyhaságuk helyett buzgón imádkozzanak, gyűlölködésük helyett szeressenek. Add, hogy mi magunk se bántsuk meg

többé a mi Urunkat, akit eddig annyiszor megszomorítottunk. Érdemeid által esdd ki számunkra, hogy mindig hűségesen kitartsunk az engesztelés szellemében, és hogy utánozni tudjuk szeplőtelen Szíved erényeit: a tisztaságot, alázatosságot, jóságot, isten- és ember-szeretetet.

Mária szeplőtelen Szíve, dicsérünk, szere-tünk és áldunk téged. Imádkozzál érettünk most és halálunk óráján. Amen.

Fohászok Mária szeplőtelen Szívéhez

1. Mária szeplőtelen Szíve, hűség és kötelességtudás példaképe, tedd, hogy én is hozzád hasonló készséggel és kitartással tudjak eleget tenni minden kötelességemnek, amellyel Isten, önmagam és felebarátaim iránt tartozom!

2. Mária szeplőtelen Szíve, ki malasztal teljes és a Magasságbelinek frigyszekrénye vagy, tedd, hogy én is mindig kegyelmi életet éljek, szívemet a Szentlélek templomának tekintsem, életem árán is elkerüljem a bűnt, elkövetett vétkeimért pedig töredelmes bánattal és vezekléssel adhassak engesztelést.

3. Mária szeplőtelen Szíve, kit Istenbe vetett csodálatos hited minden emberszív között legboldogabbá tett, tedd, hogy én is erősen és örömmel higgyek Isten kinyilatkoz-

tatott igazságaiban, és hogy ezt a hitemet mindig bátran megvalljam és megőrizzem.

4. Mária szeplőtelen Szíve, ki mindig és mindenben egyetértettél Isten akaratával, tedd, hogy én se feledkezzem meg sohasem földi életem igazi hivatásáról, vagyis arról, hogy mindenben Isten akaratát teljesítsem.

5. Mária szeplőtelen Szíve, ki lelki életed tökéletessége által szüntelenül egyesülve éltél Istennel, tedd, hogy én is mindig Istenhez tudjam emelni a lelkemet, és ne szünjem meg sohasem bensőségesen imádkozni.

6. Mária szeplőtelen Szíve, ki istenanyai nagy méltóságod ellenére oly mélységesen alázatos maradtál, esdd ki számomra a kegyelmet, hogy felismerjem semmiségemet, elfogadjam az élet elkerülhetetlen megalázásait és sohase keressem az emberek dicséretét.

7. Mária szeplőtelen Szíve, esdd ki számomra a kegyelmet, hogy én is tiszta szívvel tudjam szeretni Jézust, és e tisztaság által megtaláljam igazi boldogságomat itt a földön és a boldogító istenlátást az örök életben.

8. Mária szeplőtelen Szíve, ki édes vagy, akárcsak isteni Fiad Szíve, tedd, hogy minden nehézségben, kellemetlenségben és bajban felül tudjak emelkedni bánataimon, keserűségeimen és gyöngeségeimen.

9. Mária szeplőtelen Szíve, ki a legnagyobb szenvedések közepette is nyugodt és türelmes maradtál, esdd ki nekem a kegyelmet, hogy az élet megpróbáltatásai közt én is megnyugvással és hittel tudjam mondani: „Legyen meg a te akaratod!”

10. Mária szeplőtelen Szíve, ki készséggel alávetetted magadat családi, vallási és állami fölötteseidnek, tedd, hogy hozzád hasonlóan én is Isten helyettesét lássam minden törvényes fölöttesemben.

11. Mária szeplőtelen Szíve, ki telve vagy anyai gyöngédséggel valamennyi bajban lévő gyermeked iránt, tedd, hogy én is úgy szeressem felebarátomat, mint önmagamat, és hogy sohase tagadjam meg senkitől sem segítséget, imámat és tanácsomat.

12. Mária szeplőtelen Szíve, kit a lelkek üdvösségeért a buzgóság tüze emészt, tedd, hogy engem is igazi apostoli buzgóság töltsön el a bűnösökért és a hitetlenekért; részvétellel siessek a tisztító tűzben szenvedő lelkek segítségére; és magam is minden erőmmel közreműködjem abban, hogy az egész világon elterjedjen Krisztus országa, a mennyországban pedig még több legyen az üdvözült lelkek száma.

TARTALOM

Elöljáróban . . .	3
-------------------	---

ELSŐ RÉSZ

Válaszunk a fatimai üzenetre

I. fejezet: Gyakorolni fogjuk és másokkal is megismertetjük Mária szeplőtelen Szívének tiszteletét	13
II. fejezet: Felajánljuk életünket Mária szeplőtelen Szívének	26
III. fejezet: Készek vagyunk megengesztelni Mária szeplőtelen Szívét	30
IV. fejezet: Gyakorolni fogjuk az első szombati engesztelő ájtatosságot	36
V. fejezet: Buzgón fogunk elmélkedni a rózsafüzér titkairól	42

MÁSODIK RÉSZ

Elmélkedések a rózsafüzér titkairól

I. fejezet: Az örvendetes szentolvasó .	45
II. fejezet: A fájdalmas szentolvasó .	54
III. fejezet: A dicsőséges szentolvasó . .	64

HARMADIK RÉSZ

Új életprogramm. Ájtatosságok

I. fejezet: Keresztény életprogramm a fatimai üzenet után	77
II. fejezet: Ájtatosságok (Imádságok) . .	85

